

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

HOST

ZLATÁ GRAI: KNIHA PRVNÍ

ZLATÁ GRAI

Kdo sáhne po této knize, přidá se k divoženkám. Do světa intrik, bojů a krve.

•• Tereza Kadečková, autorka románu *Ve větvích Yggdrasilu* ••

KRISTINA M. WAAGNEROVÁ
ZLATÁ GRAI

KRISTINA M.
WAAGNEROVÁ

ZLATÁ GRAI

BRNO 2024

© Kristina M. Waagnerová, 2024
Cover illustration © Petr Štich, 2024
Map © Adéla Stopka, 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2448-8 (PDF)
ISBN 978-80-275-2449-5 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2450-1 (MobiPocket)

Věnováno všem,
kteří se o svůj život a své místo
v něm dokázali porvat

PROLOG

♦♦♦

NEVĚSTA

Ignis zakopla o spadlý kmen a zabořila se až po kolena do rozbředlého sněhu smíšeného s páchnoucím bahnem.

Sprostě zaklela. Její urozená výchova vzala během posledních pěti let těžce za své. Tělo měla zbrocené potem, ruce i nohy rozdrásané, vlasy zcuchané a na levé straně vytrhané, jak se škrábala trnitým srázem a zapletla se do další z Tereborových pastí. Ucítla teplo, jak jí po vnitřní straně stehen stekla stružka jasné krve. Kdesi daleko za ní se ozvalo zahřmění.

S námahou se brodila mokřinou, pomáhala si přitahováním za čnějící kořeny stromů, dokud pod chodidly neucítla pevnější půdu. *Zatracená zima. Kreténský bláto!* Vyškrábala se nahoru a svalila se na záda.

Chvíli jen ležela a oddychovala. Sněžení pozvolna přecházelo v mrazivý déšť. Sníh ji nezábl, přestože na ní tenká košilka držela posledními nitkami a střevice ztratila někde na začátku cesty. Její rod byl však proti chladu i teplu imunní. A zejména této noci, kdy staré energie rozechvívaly zemi a zněly vzduchem v disonantních chorálech.

Ignis se zvedla, ohlédla se a pár vteřin jen poslouchala. Pak se znovu rozběhla.

Sníh jí křupal pod bosými chodidly a dech hvízdal v průduškách. Nedokázala se zbavit nutkání neustále se ohlížet. Jak daleko dokáže utéct? Míli? Dvě? V mysli jí vyvstával obraz démonického knížete narovnávajícího se do plné výše, magie vzduchu tančící v jeho krutých zracích a obrněných dračích vojáků dusajících v jejich krvavých šlépějích.

Zakopla o kořen, ale hned se zase zvedla a běžela dál. *Má moje děti*, problesklo jí hlavou zoufale.

Ale jiný, kovový hlas jí odpověděl: *A tvoji hanbu. Pokračuj!*

Přidala, přestože jí srdce bušilo jako o závod, každý nádech bolel, po těle stékal pot a před očima blikaly mžitky. *Vejce... Galarronne...*

Za jejími zády se ozvalo dunění.

Pochopila, že v tomto okamžiku je jejímu útěku konec. Klidně se mohla zastavit na místě a počkat, než ji dostihne. Šel po její stopě s větší jistotou než ohař za raněnou laní. Krev, která jí v nepravidelných intervalech s křečovitou bolestí v podbřišku opouštěla, jen umocňovala pach, který dokázal poznat mezi tisíci, jak ji kolikrát upozorňoval. Už ji nehnal vpřed ani strach z něho samého či z jeho trestu, ani naděje v únik. Jen čirá touha užít si poslední okamžiky svobody a částečně i zlomyslná chuť ukázat mu, jak daleko se dokázala dostat. Tak rád se chlubil tím, že mu nikdy žádná z jeho nevěst neunikla dál než ke břehům lávového jezera, jež obtékalo jeho sídlo. S oblibou pak donutil uprchlice do magmatu vstoupit. Zmračené nevěsty nejenže podruhé neutekly, ale pohled na jejich na kost spálené pahýly zastrašil i ty nejvzpornější.

Avšak ona se ohně bát nemusela. Terebor to nemohl vědět. Vlastně vůbec netušil, koho ukořistil, koho pět let držel ve svých odporých spárech, s kým se pářil v obou svých podobách a komu vyzradil informace, k nimž se její předci snažili dostat několik staletí!

Dívka vzhledla k tmavnoucímu nebi, zhluboka se nadechla a vydechla. A pak se znovu rozběhla. Denní hvězdy Maintré se kutálely k západu následované slabým zimním sluncem, zatímco východ zbarvila temná růž nočních hvězd Chribdy. Čas lovu sarrei, krvožroutů. Nastupujícím šerem se během několika chvil rozezní jejich hladové vytí a běda smrtelníkovi, který jim zkříží cestu!

Vyběhla z lesa na louku zalitou stříbrným svitem. Bořila se do sněhu, který jí křupal pod bosými chodidly. Brodila se dál bez zastávky, s očima upřenýma do dálky, a bezděčně se usmála, když jí na rozpálené tváře dopadly vločky. Ihned roztály a stekly jí po obličeji jako sladké slzy. Na tmavnoucím nebi vzplanula první rudá hvězda. Za ní následovaly další a propůjčily dosud stříbrolílému kraji výhrůžný šarlatový nádech. Slunce zapadlo.

Vzápětí drcla do štíhlého válečníka v černém šupinatém brnění, s teplým pláštěm podšitým tmavou kožešinou. Musel se zhmotnit

přímo před ní s prvním paprskem vycházejících nočních hvězd. Tiše vykřikla. Válečnickova bledá ústa se roztáhla v nehezkém, hladovém úsměvu a odhalila ostré bílé zuby. Pevně ji sevřel v drápech dřív, než stačila ucuknout. Koutkem oka zahlédla obrysy dalších sarrei, kteří se objevovali s příchodem noci.

Ignis zoufale vydechla. *Ne! Ne...* vířilo jí myslí v nastupující panice. Unikla Tereborovi a teď vpadne do náručí sarreiským Lovcům. Za svého svobodného života je potkala sotva desetkrát a ani jednou ji nespátřili, natož aby se jí dotkli. A dnes — zrovna dnes! — do nich *doslova* vrazí.

„Kampak tak spěcháme?“ vycenil zuby sarrei, který ji držel. Přiblížil chřípí k její šíji a okatě nasál její vůni. „Ten sirnej smrad, co z tebe táhne, by jednoho úplně zmejil... Ty nejseš jen nějaká obyčejná lidská opice, že jo, panenko? Tak zahřátá, tak svěží, přitom sama samotinká uprostřed sněhový pláně...“

Dívka se pokusila z krvežroutova pevného stisku vykroutit, ale jeho paže byly jako svérák. Z jeho dechu cítila mršinu. Podvědomě odvracela tvář od Lovcova krutého obličeje, přesto ucítila, jak se špičkou jazyka dotkl její čelisti a olízl jí zpocenou kůži.

Pak se mu rozšířily nozdry, sklonil oči k jejím zkrvaveným stehům a zatvářil se jinak. *Hladově*. Ignis zaťala zuby a zadržela dech.

Vtom zavibroval vzduch, ozvalo se zašustění perutí a na zem se snesli čtyři okřídlení, bíle zářící bojovníci ve stříbrných plátových zbrojích. Ležérně a vyzývavě nastoupili proti sarreiským Lovcům. Andělští válečníci byli stejně jako sarrei oděni velmi teple. V rukou drželi alabastrové meče, štíty a jeden válečné kladivo. Právě ten s kladivem vystoupil kupředu a jasným hlasem zvolal: „Ha, ty nechutný červe, zalezls hluboko, ale mně se neschováš!“

„Kdo se schovává, ty kříple jeden!“ zavřískl sarrei a zaťal při tom Ignis drápy do kůže tak vztekle, až sykla bolestí. „Čekám na ten tvůj alabastrovej ksicht už pěknějch pár tejdnu! Máme spolu nevyřízený účty. Za ten poslední tanec mi zaplatíš tvrdou měnou, ty jorreiskej šmejde!“

Stříbrný rytíř se narovnal v celé své impozantní výšce a pohrdlivě se usklíbl: „Špinit vznešenou zbraň tvými tělními tekutinami je skoro urážlivé. Ale i tak ti vyhovím — ve jménu Jorr'Saage a všech velkých andělů!“

„Poneseš si domů střeva ve džberu, Siliriathe, jestli se odvážíš s mým pánem zkřížit zbraň,“ zasyčel další sarrei, který se objevil po boku prvního tak lehce a tiše, že jistě popoštěl.

Tři jorrei, kteří dosud stáli v pozadí, výhrůžně nakročili kupředu a po jejich zbraních přeběhl krvavě rudý záblesk.

Ten, kterého nazývali Siliriathe, zvedl ruku. „Dál ani krok, pánové, tenhle slizký parazit patří mně! Tak co, Raytháre, troufneš si na poctivý duel bez té své zubaté sebranky?“

Sarreiský velitel vztekle zasyčel a prudce odstrčil svou kořist do spárů druhovi.

Zatímco si jorreiský a sarreiský velitel vyměňovali nadávky, dunění se přiblížilo. Ignis cítila, jak se jí země chvěje pod nohama. Pohlédla vzhůru k nebi. Oboje hvězdy, stříbrné i šarlatové, překryl temný stín. Terebor už byl blízko, strašně blízko...

Neutíšitelně se roztřásla. Nedokázala to potlačit. Její oči se setkaly se zrakem mladého jorreiského rytíře, který stál nejvíc v pozadí. Měl jemné, nelidsky krásné rysy, stříbrobílé vlasy spletené do copu, který mu končil pod lopatkami. Nechránilo ho žádné brnění, jen dlouhý blankytně modrý plášť lemovaný bílou kožešinou. V očích se mu třpytily denní hvězdy a na bledé kůži tančily stříbrné ornamenty. Tedy jorreiský *čaroděj*. Vzápětí ucítila cosi jako ostré bodnutí do čela a jeho ornamenty krátce zahořely.

Nenáviděla mentální magii. Přestože se jí nechtělo s jorreiským čarodějem zápasit, automaticky obrnila svou mysl proti násilnému vpádu. Jorrei byl buď extrémně rychlý, nebo silný — možná obojí —, protože její obranu překonal. Překvapením se mu rozšířily zorničky.

„Můj pane...“ promluvil tiše směrem ke stříbrnému rytíři. Jeho hlas byl podivně hladký, sametový a hluboký.

„Ted' ne, Azraeli!“

„Ta dívka...“

Rytíř s nechutí odtrhl zrak od sarreiského protivníka, sklonil válečné kladivo k zemi a poprvé se na Ignis vůbec podíval. Uviděl hubenou, špinavou, podrápanou, na pohled sotva dospělou dívku, stojící v kaluži roztátého sněhu.

„Azraeli...“ napomenul ho podrážděně, ale mladý čaroděj beze slova zdvihl zaťatou pěst, přimhouřil oči a pomalu roztáhl prsty. Ignis zalil bělavý svit. Stříbrné hvězdy zapraskaly a jejich světlo na okamžik zastínilo hvězdy sarreiské.

Stříbrný rytíř, a tentokrát i všichni ostatní, se na děvče zadívali pořídně. Ne očima smrtelníků, ale hvězdonošů. Sarrei, který ji držel, uvolnil stisk a nevěřicně ustoupil. Všichni se dívali na jemné zlaté linky, které skrz vrstvu bahna prosvítaly na její kůži.

„Kdo jsi...“ vydechl rytíř Siliriath a dodal: „Paní?“

Ignis zaletěla očima k zasněženým vrcholům stromů. Těžko říct, jestli to temné mručení slyšela nebo vnímala jiným smyslem, ale každopádně sílilo.

„Mé jméno zní Arianné Ignis a patřím mezi přední válečnice Ducha viatáru *Galaronne*,“ pronesla procítěně Ignis, s důrazem na jméno své vládkyně. „Jsem na útěku před větrným běsem Terebořem Hromokrálem, který mne pět let věznil ve svém doupěti. Zastanete-li se mne, získáte si můj vděk a mé služby. Obojí má vysokou hodnotu. Až naberu ztracené síly, dokážu vám, že jste nechybili!“

„Je to *dračí nevěsta*, můj pane,“ vzkřikl varovně další z jorreiských rytířů. „Ruce od ní pryč!“

„Dračí nevěsta,“ opakovali sarrei a i v jejich obličejích znalých všeho možného násilí se zračil strach.

Zvedl se poryv větru. Zdálo se, že hvězdy pohasly, denní i noční. Ignis ucítila teplo a známý sirný pach. Zašustily šupiny a z nebe se snesl *on*.

Sklonila hlavu a poraženě zavřela oči. Srdce jí pokleslo a hrud' zalil páchnoucí dehet. Poslední jiskra naděje v ní definitivně pohasla.

Sarrei i jorrei se prudce otočili a několik z nich vykřiklo. Nehledě na své odvěké antipatie stanuli na okamžik bok po boku proti perleťovému, energií jiskřícímu drakovi, který na ně upíral planoucí zraky a pomalu skládal kožnatá křídla k ostnatému tělu. Z jeho hřbetu sklouzlo pět ozbrojenců. Nato se drak plynule, jako jediným výdechem, proměnil.

Zástupci obou hvězdných ras stáli ještě pořád jako zkamenělí a vysoký, urostlý dračí kníže v dlouhém modrém stříbrně vyšitém kabátě k nim vykročil. I ve své lidské podobě měla jeho tvář poněkud ještěří rysy a dravý úsměv. Jeho kůži tvořily jemné šupinky, kolem úzkých očí složené v pravidelné vějířky vrásek, které se ještě prohloubily, když se usmál.

Usmíval se často.

Smál se, když před jeho očima opékali vetřelce a hledače trofejí. Smál se, když se před ním jeho služebníci kroutili ve smrtelné hrůze, dopustili-li se sebehloupějšího prohřešku. A smál se, když před svými nevěstami trhal na kusy jejich neplodné družky.

V posledních letech si pěstoval dlouhé tmavě mahagonové kaře, knír a bradku, jako památku na jednoho obzvlášť dotěrného drakobijce, samozřejmě neúspěšného.

Terebor se na hvězdonoše ani nepodíval, jako by pro něj byli vzduch. Upíral oči jen na Ignis a usmíval se. Věděla, co to znamená. Proto se naposledy, když jí beze slova podal ruku, otočila k vůdci jorreiských rytířů a trpce řekla: „Zdá se, že váš kodex platí jen pro vás samé, vznešený pane. Jednou budeš hořce litovat, že jsi dnes zaváhal.“

„Odpusť, paní,“ odvětil rytíř na oko hrdě, ale ve skutečnosti se špatně skrývaným zahanbením. „Jsou však hranice, které stříbrný lid nepřekračuje.“

Denní hvězdy pohasly a rytíři se vytratili v bělavém zatřpytění. Krvavé noční hvězdy se ujalý své vlády, ale i sarrei, jindy tak drzí, se nyní začali nenápadně stahovat z pole.

V Ignis se mísila hořkost a zloba.

Patřila mezi poslední přímé potomky Nebeské Galaronne. Přestože byla urozeného původu, absolvovala celou graiskou výchovu jako řadová akolytka. Po několika letech ji ukončila předepsanými rituály a poté stanula před radou mistrů, aby určili, jakým směrem bude její výcvik pokračovat — zda se stane bojovnicí, či kouzelnicí. Měla dobré předpoklady k obojímu, ale nakonec bylo rozhodnuto, že v Galaronnině družině zaujme místo čarodějky.

Prošla další mnohaletou přípravou, a právě za noci Dakshá, kdy plnou silou planou všechny čarozdroje a démoni svobodně řvou po celé zemi, měla dokončit obřad dospělosti. Sešli se všichni žijící mistři a probudili energii zakázaného živlu, viatáru. Prokázala, že se na něj dokáže napojit a čerpat z něj, a na kůži se jí zrovna roztančily zlaté ornamenty, když vtom se nad jejich hlavami objevil temný stín. Zdvihl se nepřírozený víchř, z nebe se spustil stříbromodrý drak a unesl dospívající čarodějkou přímo zprostřed kruhu.

Po cestě omdlela.

Probudila se uprostřed honosné sloupové síně. Podél stěn se tyčilo na třicet rytířů v měděných šupinatých zbrojích. Dračí kníže seděl na křišťálovém trůně a s dravým úsměvem pozoroval, jak se zvedá z naleštěné podlahy.

Tehdy absolutně netušila, proti komu stojí, a její reakce byla blesková a intuitivní. Terebor zřejmě něco podobného čekal. Magický souboj, který mezi nimi proběhl, byl intenzivní, ale velmi krátký. Ignis neměla proti dračímu knížeti sebemenší šanci. Hrál si s ní. Nechal ji vzdorovat a postupně její moc dusil, dokud neskončila na kolenou, třesoucí se vysílením, se slzami vzteku a bezmoci v očích. Nakonec ji před zraky svých rytířů znásilnil.

Ze souboje se léčila skoro měsíc. Staraly se o ni mlčenlivé dívky s ustrašenýma očima, které jí odmítaly podat jakékoli informace o tom, kde je nebo co se s ní stane.

Jakmile se prvně postavila na rozklepané nohy, přišla pro ni kostnatá žena středního věku v upnutých černých šatech a rohatém čepci. Vyvedla ji z dračího zámku, a zatímco se procházely po udržované zahradě, hovořila.

Mluvila o tom, že Terebor je běs Ducha větru, sídlící na nejsilnějším známém vzdušném čarozdroji kontinentu. Po invazi jorrei a sarrei se rozhodl založit vlastní dynastii, jež by mohla konkurovat mladým rasám. Rytíři, které Ignis viděla v dračí síni, jsou Tereborovi potomci. Dívky, které o ni pečovaly, a všichni ostatní sloužící v zámku byli podrobení lidé. Stovky otroků, kteří se starali o chod a údržbu sídla i jeho okolí. Naopak všem vojákům v žilách kolovala démonická krev.

Terebor si své nevěsty vybíral velmi pečlivě. Každý rok vylétal ve své dračí podobě v noc Dakshá, křížoval nebe a nozdrami nasával pachy silných žen kráčejících pod ním, dokud nenašel tu pravou. Tu pak odnesl do svého zámku, aby se stala jeho nevěstou a matkou dračích rytířů. Několikrát se mu poštěstilo lapit grai, ale většinou ulovil lidské druidky. Ignis se měla stát jeho devatenáctou nevěstou.

Žena, která ji provázela, byla první z jeho lidských nevěst. Dala Tereborovi syna a dceru a jako jedna z mála oba porody přežila. Lidské ženy sice dokázaly počít a donosit graiské dítě, ale většina ho poté nedovedla přivést na svět. Žena o svém údělu mluvila apaticky, jako by se jí netýkal.

Dračí kníže dal nové nevěstě ještě týden, aby se vzpamatovala, a pak si pro ni přišel.

Navzdory předchozí zkušenosti se odmítla tupě podvolit. Znovu se mu postavila jako čarodějka, ale tentokrát její vzdor utnul hned na počátku. Běs stojící na vlastním zdroji ve svém sídle je prakticky všemocný. Když nepomohla magie, pokusila se mu vzdorovat fyzicky; tomu se Terebor jen smál.

Vzal si ji několikrát za sebou a sliboval jí silného potomka.

Uběhl rok a nic se nezměnilo. Terebor začal být při styku s ní agresivní a jeho nevěsty Ignis varovaly, že bude-li neplodná, při

příštím Dakshá ji před lovem další nevěsty roztrhá na kusy. Bylo jí to jedno. Smrt jí připadala jako vysvobození v porovnání s ponížením, v němž žila. Pak se ale stalo něco, co navždy změnilo její postavení v dračím zámku.

Do Tereborova panství vniklo několik bojovníků její urozené matky a pokusilo se ji osvobodit.

Šílený plán ztroskotál hned na začátku. Tereborovi synové graiské válečníky přemohli, pobili a jediného přeživšího odvěkli před dračího knížete. Terebor strašně zuřil, protože vetřelci při obraně zabili několik jeho potomků a další zranili. Dračí kníže roztrhal vetřelce Ignis před očima, načež se na ni vrhl a pářil se s ní ve své dračí podobě.

Léčila se z toho několik týdnů. Pak jí bylo dlouho zle, měla horečky, krvácela, blouznila, otekla a nakonec přišly ošklivé křečové záchvaty. Terebor předpokládal, že umírá, a tak si jí nevšímal. Ale ona neumřela. Ten stav postupně pominul a jí začalo růst břicho.

Za necelý rok po té události porodila *vejce*. Mělo velikost dětské hlavičky a perleťovou, kovovými šupinami pokrytou skořápkou. Každou noc se jí pak v nočních mýrách vracel Tereborův užaslý pohled přecházející do chamtivého uspokojení, když před ním ležela s roztaženými koleny a zkrvavenými stehny a v dlaních svírala ten drahocenný zárodek. Díval se na ni, po tváři se mu rozléval široký, děsivý škleb a ona pochopila, že ji už *nikdy* nenechá být. Natož uniknout. Čekalo ji doživotní peklo.

Za několik týdnů se z vejce vylíhlo větrné dráče — žádný kříženec, ale čistokrevný urozený grai.

Od té chvíle Terebor zahrnoval Ignis nebyvalou laskavostí a přinášel jí dary — pochoutky, krásné šaty, skvostné šperky. Dostala vlastní místnosti a služebné. Navštěvoval ji častěji než ostatní nevěsty a choval se k ní tak něžně, jako by jeho štedrá gesta neoplácela vytrvalou nenávistí.

Za další rok a půl snesla další třpytivé vejce.

Třetí těhotenství snášela nejhůř. Sotva se plazila, bylo jí strašně špatně a břicho se jí zvětšovalo víc než předtím. Uprostřed noci pozorovala na své kůži slabý svit zlatavých ornamentů.

Když si uvědomila, co to nejspíš znamená, cítila na svém srdci narůstající ledovou krustu. Tušila, že tentokrát neporodí větrné dráče, ale dědice viatáru, navíc s příměsí Tereborovy krve. Představa, že by se takový grai dostal do Tereborových spárů, ji doháněla k šílenství! Bylo to také poprvé, kdy pomýšlela na sebevraždu. Nakonec v ní ale zvítězilo odhodlání.

Nikdo neočekával, že by měla sílu na útěk, když jí v pohybu překáželo pokročilé těhotenství — a když se jí dostalo takových poct. Aby si šance zvýšila, posledních několik dní jen ležela a vzdychala. Terebor vyletěl na lov nové nevěsty a ona ucítila první stahy.

Otevírající se čarozdroje v ní probudily síly, o nichž neměla ani tušení. Mobilizovala v sobě všechno, co kdysi uměla. Proklouzla strážím, které ji považovaly za slabou ležící trosku, a zdolala všechny kouzelné hranice Tereborova sídla.

Překonala magmatické jezero, skaliska tak ostrá, že se o ně pořezal i vítr, bezdný kaňon obkružující celé panství, vstoupila do děsivé chodby přízraků a nakonec zabila strážce, hlídajícího její východ. Těhotná.

Vyběhla do chladného zimního rána, právě když vycházely stříbrné hvězdy Maintré.

Poté zavolala do Dakshá prosbu o pomoc. Síla jejího hlasu překvapila ji samotnou. Starý jazyk rezonoval půdou, skalami i vzduchem. A stejným způsobem jí někdo odpověděl.

Jakmile se jí ulevilo, vrátily se kontrakce. Porodila do hodiny.

Když se probírala k vědomí, ležela na zmrzlé zemi v kaluži zaskládané krve a na její tělo padaly sněhové vločky. Zvedla se na loktech a v tenké sněhové pokrývce spatřila stopy, které mohly patřit jediné bytosti. Galaronne, vládkyni viatáru, její matce a zároveň přísedící paní. Tehdy zaklonila hlavu a poprvé po pěti letech se svobodně, zplna hrdla zasmála. Po tváři jí při tom stékaly slzy.

Nebeská Galaronne ji mohla zachránit, ale neudělala to. Bez výjimky dodržovala vlastní zákony — ochranu si zasloužil jen jeden dědic, a to ten nejperspektivnější. A v tuto chvíli jím už Arianné Ignis zjevně *nebyla*.

Ignis ten tichý vzkaz pochopila a přijala. Ucítila, jak se kolem ní vzdouvá pátá, smrtelníkům zakázaná energie života a smrti. Proudila do ní všemi smysly. Jako odměna za to, co udělala a co *hodlala* udělat.

Dál už utíkala jen proto, aby dala Galaronne čas smýt všechny stopy. Běžela zcela bezcílně. Neměla kde se před Tereborem skrýt. Svoboda, kterou po dlouhém věznění nabyla, být jen na jeden jediný den, ji naplnila divokou energií. Jako by z ní veškerá únava a vyčerpání ze strádání, úniku i porodu stekly a zanechaly ji zdravou a silnou. Věděla, že jakmile pomine čas Dakshá, vyčerpání na ni opět dolehne a možná ji i zabije. Dřív, než to udělá Terebor. Tím spíš si vychutnávala poslední hodiny svobody. Utíkala zcela bez rozmyslu, prostě tam, kam se jí otevřela volná cesta. Dýchala chladivý vzduch, lehce probíhala zasněženým, trpytícím se lesem a nechala se hladit neviditelnými energetickými proudy vanoucími nejmagičtějším dnem v roce.

Dokud nenarazila na sarrei.

Když nyní stála proti Tereborovi a cítila jeho vztek skrývající se pod zlým úsměvem, pomyslela si, že zvolila dobře. Podala mu štíhlou ruku a nechala se přitáhnout blíž. Cítila jeho horký, chvějící se dech. Jeho stisk *bolel*. Vzhlédla k němu a poprvé za celou dobu, co mu patřila, neuhnula pohledem. Dnes se konečně mohla přestat skrývat. Nemohla se s ním vrátit a on ji nikdy nenechá uprchnout. Zbývalo tedy jediné — poskytnout Galaronne co nejvíc času.

Terebor temně zavrčel a dračí jezdcí, kteří stáli opodál, se přikrčili. „Ignis,“ promluvil šepotavým, drsným hlasem, „nezakrývám, žes na mě udělala dojem. Ještě nikdy nikdo z mého panství neutekl.

Překonalas všechny mé magické obrany, proklouzlas mezi mými strážemi a dostala se daleko od mých hranic. Jistě chápeš, že za svou neposlušnost musíš být potrestána.“

Ignis mlčela.

„Už své pochybení nikdy nezopakuješ, o to se postarám.“ Tereborův pohled sklouzl k jejím poškrábaným, zkrvaveným nohám. Ten náznak jí stačil. V duchu se ušklíbla, navenek nehnula brvou.

Terebor si všiml, že pochopila, a odkryl ostré bílé zuby v šeredném úsměvu. „Mohl bych to udělat tady na místě, má milá, ale nemůžu o takové představení připravit své ostatní nevěsty a děti. Všichni musí vidět důkaz toho, že já, Terebor Hromokrál, neodpouštím!“ Jak se přestával ovládat, začal se znovu přeměňovat v draka. Krk se mu prodloužil, ze zad vyrazily ostny a vyrostla blanitá křídla. Pak se Terebor zase vzpamatoval a stáhl se do lidské podoby. „Ale nejdřív,“ ztišil hlas, „mi povíš, *kde to je*.“

Ignis na něj mlčky hleděla.

Terebor zkrivil tvář zlostí, roztřásl se a stiskl jí krk. „Kde je to vejce?!“

„Rozbila jsem ho,“ vyrazila ze sebe přiškrceně.

„Lžeš!!!“ zařval větrný kníže nepřítelně, mrštil jí do sněhu a zafuněl. „Snažíš se mě obelstít, ty malá špinavá bestie, ale já to vejce dostanu! Ty sama mě k němu dovedeš! Nedokážeš si ani představit, *čím vším* tě můžu přinutit, abys začala zpívat!“

Terebor ztišil hlas a sklonil se nad ní. „Ale řekněme, že se můžeme domluvit na kompromisu, Ignis. Jistě chápeš, že tě nemůžu ponechat bez trestu. Ale mohu jej zmírnit. Místo obou nohou jen jedna. Možná jen chodidlo... A když mi hned teď prozradíš, kde je to vejce, dočkáš se znovu postu dračí královny.“

Terebor se napřímil a začal ji pomalu obcházet. „I přes svůj útek jsi pro mne velmi důležitá. Jsi *vejconoška*. A prokázalas skutečně jedinečné schopnosti, když jsi překonala překážky, které dosud zastavily každého vetřelce i uprchlíka, aniž bych já osobně musel pohnout prstem. Uznej své pochybení, skoň se přede mnou a pros

mě o milost! Nejprve nyní a pak znovu před mými dětmi. Pověz, kde je *moje* vejce. A uvidíme, kam až ve svém odpuštění mohu zajít.“

Ignis se choulila ve sněhu do klubíčka, rychle dýchala a třeštila pohled před sebe. Srdce jí divoce bušilo, v tepnách pulzovala úzkost, ale v myšlenkách jí běžely desítky odporých vzpomínek na Tereborovo násilí. A to jí opět vrátilo rozvahu.

Postupně zklidnila dech, mrkáním rozehnala slzy, pak se opatrně zvedla na kolena a zůstala klečet s pokorně skloněnou hlavou. Sice to neviděla, ale cítila, jak se dračí kníže mírně usmál. Nezvedala zrak a čekala, až se zastaví těsně před ní. Čas Dakshá se chýlil ke konci. Vnímala, jak staré zdroje duní, bzučí a vibrují. Za několik málo okamžiků vyšlehnou v posledním, nejsilnějším záblesku a pak pohasnou.

V duchu se soustředila na dlouho nepoužívaná slova. Cítila kolem sebe vzdouvající se energie. Potřebovala Terebora zdržet ještě alespoň minutu. Věděla, že jestli to dokáže, Dakshá nabude nejvíce síly.

Uviděla před sebou naleštěné boty z hadí kůže. „Čekám, Ignis. Tvůj čas na rozmyšlenou uplynul.“

Zdvihla oči. Velké, hluboké jako vesmír. „Prosím tě o odpuštění, Terebore Hromokráli,“ zašeptala. Viděla, jak se běs samolibě usmál, podal jí ruku, tentokrát galantně, a vytáhl ji k sobě.

„Dobře, má drahá. A teď...“

Vtom zahřmělo. Ignis vzkřikla a vši silou Terebora koplá přímo do rozkroku.

Dračí kníže nevěřicně vyvalil bulvy, bolestně zařval a zkroutil se v nepoznané agonii. Jezdci netušili, co se stalo, jen viděli, jak se jejich pán ohýbá v pase s rukama zabořenýma do klína a dští nadávky. Než mu ale stihli vyrazit na pomoc, srazila je na zem tlaková vlna. Ignis zavlály vlasy v mocném poryvu větru, její tělo se vzneslo a rozzářilo, šaty a vlasy se vznítily a v jediném záblesku shořely. Na její kůži vzplanuly zlaté ornamenty a z holé hlavy vytryskly husté vlnící se kadeře připomínající tekuté zlato.

„Promlouvám k Duchu vzdušného čarozdroje, *raithá!*“ promlouvala podivným, rozdvojeným hlasem, který naplnil vzduch a otrásl

jím. „Volám Ducha ohně, *esthaiá!* Prosím Ducha země a skal, *dyrthaiá!* Žádám Ducha vodstev, *questdneiá!* A skláním se před Duchem viatáru, *inniraiá!!*“

Terebor se plazil sněhem stranou, vytřeštěné oči upřené na svou bývalou otrokyni. Z jejího těla se řinulo oslepující světlo. Magie ze všech volných čarozdrojů v okolí odpovídala na Ignisino volání a hrozila obrovskou explozí.

„Pryč!“ chrčel Terebor ke svým synům a pokoušel se na sebe vzít dračí podobu. Bolest ho dosud ochromovala.

„Proklínám jorrei, kteří se ke mně otočili zády!“ pokračovala tím strašným hlasem Ignis. „Proklínám sarrei, kteří mi chtěli ublížit! Proklínám tebe, Terebore, který jsi nepoznal dceru rodu vznešenějšího, než je ten tvůj! Povolávám Duchy pěti čarozdrojů, aby mi vrátily ztracenou svobodu! Necht' má krev vrátí Aithru do rukou těm, kterým po právu náleží!!!“

„Pryč!!“ zařval větrný kníže, jediným třesknutím se proměnil v draka, nabral na záda strnulé válečníky a plachtil pryč. Vzápětí se všechny nashromážděné energie smísily, uvolnily a explodovaly.

Sloup jasného světla vystřelil kolmo vzhůru a na okamžik na nebi zahorely stříbrné i krvavé hvězdy. Všude okolo se objevily postavy sarrei a jorrei. Pak se nebe otřáslo a za doprovodu ohlušujících ran začaly hvězdy *padat*. Sarrei a jorrei křičeli hrůzou a prchali do všech stran. Jorreiským rytířům vzplanula křídla. Země mohutně zaúpěla a s každou padnuvší hvězdou se otřásla. Sníh v několika málo okamžicích roztál a naplnil vzduch horkou párou. Půda vzplanula, vítr hučel a kvílel. Zdroje naříkaly vyčerpáním, ale vydaly ze sebe na čarodějčin rozkaz poslední záchvěvy.

Pak Dakshá pominulo.

Ticho, které nastalo, přerušovalo jen jemné praskání dohořívajících kořenů ve vypáleném kráteru v místě, kde zemřela urozená Arianné Ignis, dcera Ducha viatáru Galaronne, jedna z posledních dědiček vymírajícího graiského kmene innirai.

ČÁST PRVNÍ

♦♦

ŘÍŠE SVĚTLA

Slunce slabě žhnulo na tmavě oranžovém nebi, vzduch byl studený a štiplavý. Na obzorech planula bledá světla ochranných krystalů. Přicházející noc zde nebudila takovou hrůzu jako venku ve Stínu, ale nějak instinktivně přesto přinášela touhu schovat se pod střechu a zatarasit dveře i okna. Červánky věštily další chladné dny, přestože jaro již dávno pokročilo. Veliká ocelová kola Stroje se neúnavně otáčela. Naplňovala okolní prostor svým věčným chroupavým lomozem, který obyvatelé jorreiské pevnosti Demnogon dávno nevnímali. Stroj, který obyčejně běžel hladce, vydával v jednom místě příšerný skřípot.

Vytáhlý, stíhlý chlapec s krátkými tmavě hnědými kudrnatými vlasy stál s hlavou nakloněnou a snažil se odhadnout, které z mnoha desítek kol ten protivný hluk způsobuje.

Po chvíli vyskočil jako kolouch, propletl se mezi řinčícími řetězy, uhnul několika lopatkám, které by ho snadno rozřízly vejplů jako plát slaniny, a protočil se pod nebezpečnou soustavou sekáčů, které absolventi přezdívali *Zuby*. Pak se vztyčil, napočítal do tří a po hlavě skočil do spodního oddílu Stroje. Dopadl do parakotoulu, kterým se hbitě odkulil stranou, než ho přirazil k podlaze okovaný válec.

Ten nesl ve slovníku absolventů název *Těžká bota*.

Hoch se postavil a rozhlédl se kolem sebe. Stál v temné komoře se čtyřmi úzkými průlezy do sousedních oddělení. V jednom z nich v pravidelných intervalech syčely horké páry. V druhém a třetím o sebe cvakaly kovové čepele podobné obřím nůžkám. Ze čtvrtého se ozýval ten skřípot.

Jinoch prolezl otvorem a ocitl se na první z pěti otáčejících se plošin. Každá se točila jiným směrem a jinou rychlostí. Tady nehrozilo rozsekání, rozmačkání ani opaření. Plošiny měly jediný účel, dezorientovat. Kluk přeskákal na třetí plošinu. Jakmile se jí dotkl

nohou, roztočila se tak rychle, že se musel zachytit ocelového kruhu uprostřed, aby ho odstředivá síla neodhodila na zem. Při tom se nesnesitelně rozvrzala.

„Mám tě,“ zašklebil se a vytáhl z brašny u opasku otrískanou olejníčku. Důkladně promastil všechny spoje, třebaže se plošina točila čím dál zběsileji. Ale konečně přestala vrzat.

Chlapec seskočil o jednu desku níž. Než se stačila pořádně roztočit, odrazil se, rukama se zavěsil za spodní příčku dřevěného žebříku a pružně se vytáhl. Pak zatřásl hlavou a chvíli počkal, až se s ním svět přestane houpat. Pomalu vylezl až nahoru a odsunul poklop. Vykoukl, uhnul kladivu, potom rychle vylezl a skulil se mimo dosah nebezpečné zbraně. Proběhl po kladině nad propastí s olejem a zhoupl se po laně na zem.

Po tváři se mu rozlil spokojený úsměv.

„Bastiene! Já tě *viděla!*“ Malá holčička s tmavě kaštanovými vlasy, velkýma čokoládovými očkami a hladkými zaoblenými tvářičkami na něj ukazovala žalujícím prstem.

„Ale no tak, Lil, vždyť víš, že to je jen jako,“ uklidňoval Bastien dívku. „Ty zbraně jsou tupý, kladiva měkčený, pára umělá a olej při cvičení studený. Je to jen trénink.“

„Hm,“ řekla nepřesvědčeně holčička.

„A slyšelas ten hrozný skřípot?“ pokračoval Bastien. „Přece bys ho nechtěla poslouchat celou noc.“

„No, to nechtěla,“ řekla rozumně holčička.

Zpoza Stroje vykoukla hlava dalšího chlapce, asi tak osmiletého, a zašklebila se. „Kecáš, Bastiene! Není to zapnutý na cvičení, ale naostro! To se *řekne!*“

„Ty jeden bonzáku!“ vyjel na chlapce vztekle Bastien.

„Bastiene!“ Po točitých schodech sestupovala velmi hezká paní s vysokým bílým čelem, tvrdou bradou, ale měkkými očima. Byla oděna v těžkých modrých šatech lemovaných kožešinou a ozdobena safíry. Ve světlých vlasech zapletených do elegantního drdolu měla vetknuté vzácné modré perly pocházející z oceánu u Jižní

tvrze. Pečlivě zvolený úbor, účes a líčení, jakož i mírně napjatý výraz nenechával nikoho na pochybách, že očekává velmi vzácné hosty. „Jak to mluvíš s bratrem? Okamžitě se omluv!“

„Promiň, Danashi,“ řekl okamžitě Bastien.

„Matko, Bastien...“ začala natahovat holčička.

„To stačilo, Lillith,“ zarazila ji dáma přísně. „Chovejte se podle společenského stavu, do kterého všichni tři patříte. Chcete snad udělat otci ostudu? Bastiene, už zase vypadáš, jako kdybys prolezl kanálem. Buď tak laskav a okamžitě se uprav. Ty také, Danashi! Od čeho máš na nose ty černé šmouhy? Lillith, jak to, že ještě nejsi uče-saná? Ihned se dejte do pořádku!“

„Ano, matko,“ zamumlali všichni tři sourozenci a vyběhli po schodech do hradu. Zdálo se, že ještě zaslechli matčino zaklení. Bastien si celkem přesně domyslel, že ho způsobil jejich neukázněný odchod. Ušklíbl se. Oba mladší sourozenci se celou cestu poštuchovali a strkali.

Bastien je nevnímá. Přemýšlel o tom, jestli přesvědčí otce, aby ho vzal s sebou.

Byl tak zamyšlený, že na chodbě vrazil do Felixe, nejstaršího bratra. Uhnul pohlavku a hlasitě se zasmál bratrově výhrůžce, že ho pověsí za uši do Stroje; Felix zezelenal, sotva se na Stroj byt jen podíval z okna svého pokoje.

Danash rozrazil dveře do jejich společného pokoje a vyvalil oči na oděv, který měl připravený na posteli. „Co to je?“ vykřikl pohoršeně, když vzal do ruky vyšívanou tuniku, kamaše, vysoké botky a kožešinou lemovaný zelený pláštík.

Bastien se sklonil k umyvadlu a začal si důkladně drbat obličej a krk.

„Chůvo! To snad nemyslíš vážně! Budu vypadat jako holka!“

„Mladý pán si na sebe oblékne, co jsem mu připravila, a pospíší si při tom,“ odtušila vrásčitá stařena s jasnými očima a laskavým úsměvem. „Vaše matka si přeje, abyste panstvo uvítali, jak se sluší a patří. Jako děti pána jorreiských rytířů.“

„Chůvo!“

„Mladý pán poslechně, nebo na uvítání vůbec nepůjde.“

„Do háje, chůvo, vždyť přijedou celý Stříbrný trny! Proč nemůžu mít kroužkovici jako Bastien?!“

„Mladý pán je na kroužkovici ještě příliš malý, miláčku. Na Demnogonu se pro děti kroužkovice nepletou. A nebudeme klít, ano? Takže...“

„Já nejsem dítě!“ naježil se chlapec.

„Tak už dost, panáčku,“ změnila chůva tón. „Buď se okamžitě převlečeš, nebo tě tu zamknu na dva západy a na průvod se budeš dívat tak nanejdříve z okna.“

Bastien se mlčky a s pobaveným úsměvem oblékal. Pomyslel si, že chůvina výhrůžka zní o dost realizovatelněji než Felixova. Bratříček také s tichým brbláním stáhl umazané nohavice i košili a se vzpurným výrazem se začal neopatrně cpát do připraveného oděvu.

„Jestli se ta tunika omylem roztrhne,“ varovala ho mimoděk chůva, „dostaneš Lillithinu, drahoušku. Ta růžová krajka ti bude slušet.“

Hošík jen zaskřípal zuby a dotáhl tkanice. Bastien i malá sestra už byli hotoví. Chůva si je všechny tři zálibně prohlédla. „Nu, podívejme, jak jste rozkošní.“ Ještě upravila mladšímu bratru košili, Bastienovi sčísala tmavé kudrny z čela a sestře uhladila sukničku. „Tak utíkejte! Už jsou téměř u bran.“

„Chůvo!“ vzkřikli všichni tři polekaně. Jako velká voda se vyřítili chodbou ke schodišti a brali schody po třech. Sestřička se svými krátkými nožkami zůstala pozadu, a jak se je snažila dohnat, upadla a rozplácla se na dlažbě. Bastien se pro ni otočil dřív, než se stčila rozplakat, zvedl ji a hodil si ji na záda. Doběhl s ní na nádvoří právě ve chvíli, kdy se těžké kované brány otevíraly. Matka je sjela káravým pohledem, ale když první jezdci vklusali na nádvoří, stáli už všichni důstojně vedle ní.

Bastien jen těžko potlačoval vzrušení. Očima přejížděl vlající prapory se znakem stříbrného anděla na černém poli, které v rukou

nesly desítky mladých mužů s kamennými výrazy. Jeli na překrásných, obrovských koních s klenutými šíjemi, hustou spletenou hřívou a bohatými postroji. Na sobě nesli těžkou, kdysi krásnou zbroj, nyní však zaprášenou a na mnoha místech promáčknutou. Mnohý obličej hyzdily jizvy. Největší pozornost však přitahovaly jemné stříbrné linky ornamentů, které předním jezdcům bledě svítily na odhalené kůži. Vysokému jezdcí vpředu pokrývaly celé tělo a planuly tak silně, že kolem něj vytvářely stříbřitou auru.

Mladíkům, kteří předjezdce následovali, zatím chyběla jak mohutná tělesná stavba typická pro jorreiské rytíře, tak stříbrné ornamenty. Byli to noví adepti rytířského řádu. Při výcviku a v následné službě říši získají obojí. *Uspějí-li.*

Klusali v trojstupu za rytíři. I oni si s sebou nesli první zranění — a první zkušenosti. Snažili se držet vzpřímeně a tvářit se, že je tíže zbroje nezmáhá, třebaže v ní cestovali několik týdnů. Ale v jejich ztrhaných obličejích se zračila únava. Oči některých z nich automaticky zalétaly směrem, odkud se ozýval pravidelný sípot Stroje. Pak se bez jediné emoce vracely zpět a zabodly se do zad jezdce před nimi.

První z rytířů seskočil z koně. Stanul před hradní paní, sňal helmici z hlavy a uklonil se. „Zdravím tě, má vzácná paní Walerino.“

„A já zdravím tebe, můj kníže Derekone,“ odpověděla kněžna s ladnou úklonou.

„Jak je možné, že jsi čím dál tím krásnější, má drahá,“ políbil jí ruku druhý rytíř, starší a prošedivělý, ale přesto vyzářující důstojnost. „Čas se tě snad vůbec nedotýká!“

„Mistře Jirro, tvá laskavost je známa po celém kraji,“ odpověděla Walerina. „Kapitáne Rafaeli, vítej v Demnogonu,“ kývla na dalšího muže.

„Děkuji, má paní. Skutečně, kníže Derekon je nejšťastnějším z nás.“

„Pánové, prosím, pokračujte do svých komnat, uvádíte mne do rozpaků. Komoři! Ujmi se hostů. Mají za sebou předlouhou pout.“

Postupně sesedli všichni příchozí, odevzdali své koně podkonním a dle pokynů sluhů odcházeli do různých částí hradu. Čtyři děti stály potichu v řadě, dokud pan Derekon neuznal za vhodné je pozdravit. Zatímco starší hoši se udrželi a uklonili se dle etikety, dva malí sourozenci skočili otci kolem krku. Kníže Derekon se přestal mračit a po roce plném temnoty se volně zasmál. „Vy rošťáci jedni! Nezlobíte matku?“

„Nejen matku,“ povolila konečně tvář i paní Walerině. „Danash je noční můrou všech vychovatelů, Bastien každou chvíli uteče a přes můj výslovný zákaz prolézá Strojem! Felix se naopak nehne z knihovny a každý den poslouchám nářky jeho učitele šermu! Ještě že mám svou hodnou malou Lillith.“ Kněžnin výraz zněžněl. „Vítej doma, můj milý. Dny bez tvé přítomnosti jsou dlouhé a šeré. Jak si vedli mí milí synovci Peregrim a Rothar? Proč s vámi nepřišli?“

„Oba jsou v pořádku, má drahá, neměj obavy. Zůstali v pevnostech, na velitelských postech. Tvá sestra na ně může být hrdá. Peregrim se snaží, ale ještě ho čeká dlouhá cesta. Však válka na východě hned tak neskončí, i když teď snad na nějakou dobu její řev utichne. Sedmikrálova vojska vyrvala z rukou té sběře všechny obsazené doly. Lidská vojska jsme rozprášili a všechny dílny opět uvedli do provozu. Musíme v okolí dlouhodobě posílit obranu. Dokud se ta situace nevyřeší, sečká na velicím postu samotný princ Azrael.“

„Zůstaneš tedy doma?“ Paní Walerina samou nadějí doširoka otevřela oči.

„Dva měsíce,“ odpověděl kníže. „Do příštích Dnů Maintré. Pokud Sedmikrál neprikáže jinak.“

Paní Walerina vypadala, že už už něco řekne, ale nakonec se ovládla. „Využijme tedy času, který nám Sedmikrál poskytl.“

„Dokážeš vůbec pochopit, jak těžké to pro mne je?“ Paní Walerina stála zahalená jen v prostěradle a dívala se do temnoty venku. Noční

hvězdy Chribdy planuly šarlatovým světlem a z měsíce zbýval pouhý srpek.

Derekon Demnogonius ležel nahý v posteli, ruce pod hlavou, jako starověká socha. Byl to vysoký urostlý muž ve středních letech. Jeho vypracované tělo ztužené léty tvrdého tréninku a stovkami vítězných soubojů pokrývaly stříbrné ornamenty, jejichž tenké linky jemně svítily a sbíhaly se k nejvýraznějšímu, srdečnímu ornamentu na jeho hrudi. Dlouhé, rovné, tmavě hnědé vlasy měl ještě mokré z lázně a sčesané z čela, vousy čerstvě zastřižené. V šeru se temně leskly jeho výrazné hnědé oči připomínající sokola, typické pro rod Demnogoniů. Stejně jako ostré rysy obličeje s tmavým obočím, vystoupilými lícními kostmi, výraznou bradou a plnými rty. Demnogoniové patřili mezi významné jorreiské rody spřízněné s většinou ostatních šlechtických linií.

Derekon svou ženu mlčky pozoroval. Po chvíli rozvážně pronesl: „Jsi stříbrná kněžna, Walerino. Neteř krále a matka stříbrných rytířů. To je *poslání*, ne brímě.“

„Jsem tvoje žena, Derekone!“ otočila se k němu prudce Walerina. „A jak jsi správně řekl, jsem také matka! Zprávy, které dostávám z bitev, jsou strohé a neurčité... a přicházejí tak zřídka! Každý den čekám zprávu o tvém zranění, či dokonce smrti! Neustále riskuješ život! Jsi od své rodiny odloučen měsíce, někdy i roky! Tví muži tě znají lépe než já... Skončí to někdy? Nebo budu navěky odsouzena k očekávání dne, kdy se už nevrátíš? Nebo mí drazí chlapci, až je odvedeš...“ Walerině se zlomil hlas. „Přeješ si to vůbec jinak?“

Kníže Derekon přimhouřil oči. „Jistěže přeji, má žena. Ale jsem pán stříbrných rytířů a venku zuří válka.“

„Válka tu bude vždycky.“

Chvíli bylo ticho. Walerina si pak povzdechla a vlezla zpátky do postele. Položila Derekonovi hlavu na hrud'. „Stýská se mi po tobě. Nemohu to říct nahlas, musím udržovat důstojnost a ovládat se za všech okolností, jak přísluší mému rodu a stavu. Ale trápím se... a chci, abys to věděl alespoň ty.“

Derekon ji políbil do vlasů. „Nerad ti působím tuto bolest, má sladká paní. Pojdme už spát.“

Kníže Demnogonius stál rovný, s rukama založenýma za zády, a upřeně pozoroval mladíky, kteří se rozřazovali pod dohledem starého hradního mistra. Sice předstíral, že je plně zaujat cvičením, ale ve skutečnosti myslel na včerejší rozhovor se svou ženou. Mluvil pravdu, když řekl, že jí nerad způsobuje bolest, ale zároveň pomlčel o tom, že se jí chystá způsobit další. A jak byl přesvědčen, krutější. Dosud s sebou odváděl pouze své dospělé synovce, kteří absolvovali základní trénink s jorreiskými mistry zde v Demnogonu. Ale před měsícem obdrželi všichni jorreišští velitelé rozkaz pocházející přímo ze Sittedralu, který jako pán stříbrného rytířstva nemohl neuposlechnout.

Pravda byla taková, že válka s Měsíčním lidem, jak se honosně nazývaly bandy divochů ve Stínových zemích, se dala celkem snadno zvládat. Jejich nájezdy byly sice otravné, ale stabilní jorreiskou říší prakticky neohrožovaly. Pouze párkrát v historii se divokým podařilo se sjednotit a zaútočit organizovaně a nebezpečně. Naposledy před tříadvaceti lety, kdy dobyli celý Jižní cíp. Ale nakonec je jorreiské rytířstvo pokaždé zastavilo. A když ne rytířstvo, tak *Sitté*.

Že se něco děje, si Derekon povšiml už před nějakým časem. Za hranicí Světa docházelo k ozbrojeným konfliktům čím dál častěji, nezřídka se jednalo o klany s mocnými druidy, kteří dokázali otevírat přírodní čarozdroje a vyvolávat nejen obyčejné demony, ale dokonce i nebezpečné běsy. Takový střet se mohl stát osudným i stříbrným rytířům.

Také sarrei, noční Lovci, se v poslední době podezřele často pohybovali na dohled světelných hranic. Dříve lovili výhradně v okolí svých bašt, ale teď snad nebylo týdne, aby některá z pohraničních stráží nehlásila jejich blízkost.

Sitté zareagovali okamžitě, podle Derekona skoro až hystericky. Příkladně vyhledat a poslat do jorreiského výcviku všechny, kteří měli šanci stát se stříbrnými rytíři nebo alespoň alabastrovými muži, bez ohledu na věk, rod a možnosti osobní přípravy. Zároveň začali posilovat základny železnými jorrei, Muži bez znaků. A šeptalo se dokonce o tom, že začíná tiché budování vojska z převychovaných divokých — k něčemu takovému se za celou jorreiskou historii arachrytská říše *nesnížila*.

Stříbrný kníže utkvěl očima na mladíkovi, kterého starý mistr právě skopl do písku a vztekle ho bil holí.

Pán rytířů, stejně jako všichni ostatní, nesnášel hanlivé označení *kříženci*. Smíšení jorreiské a lidské krve stálo na počátku expanze Arachrystu. Kromě sedmi královských linií už nikomu nekolovala v žilách čistě stříbrná krev. Ukázalo se, že výhody čistokrevnosti jsou zanedbatelné oproti možnostem, které se otevřely jorreiským míšencům. Jednou z nevýhod však bylo to, že až během výcviku se ukázalo, komu se otevře cesta do elitního rytířstva a kdo zůstane klečet v prachu arény jako řadový pěšák. Mistři a velitele to stálo spoustu dřiny a sebeovládání. Cvičence pot, krev, slzy... a někdy i život. Taková byla daň za urozený původ, kterou museli všichni jorrei platit za příslušnost k vládnoucí rase Aithry.

Rozřazování dospělo ke konci. Kníže Derekon si povzdechl a otočil se k domovu. Za jeho zády mladí jorreisté cvičenci začali s rozechříváním. Zbitý mladík ležel v bezvědomí na zemi a z roztrženého obočí mu tekla krev.

Bastien stál v pozoru vedle svého bratra Felixe v audienční síni. Byla to obdélníková, středně velká místnost se stěnami bělenými vápnem. Jednu zeď zdobila obrovská vlajka celého rytířstva, stříbrný válečný anděl na černém poli, ostatní pak zástavy jednotlivých řádů. Po stranách bytelných bukových dveří se leskla dvě umělecky tepaná bitevní

brnění. Na konci síně se zvedalo vyvýšené pódium a na něm několik vyřezávaných křesel. Na tom nejhonosnějším seděl zasmušilý kníže Derekon Demnogonius, po jeho levici kněžna Walerina, bleďá, s červenými skvrnami na krku a zarudlýma očima. Po pravici knížete stál důstojný rytíř Jirro, představený jorreiských mistrů a zároveň nejvyšší hradní velitel, a vedle něj maintréský kněz.

Kníže Derekon právě oběma starším chlapcům sdělil, že ho budou doprovázet do nejbližší hvězdné Citadely, v níž podstoupí rituál odhalení. A prokáže-li se jejich stříbrný potenciál, vstoupí do jorreiského výcviku již tento rok.

Čtrnáctiletý Felix jen nasucho polkl a neodpověděl. Bastien nejprve vyvalil oči a pak zavýskl: „Jo!“

„Pane Bastiene,“ napomenul ho laskavě mistr Jirro, pobavený chlapcovou reakcí.

Bastien se pokusil uklidnit, ale vzrušení z něj přímo tryskalo. „Pardon. Jsem poctěn, otče.“ Pak to ale nevydržel a zeptal se: „Jak to, že už můžu taky? Je mi teprve dvanáct. A Felixovi chybí do patnáctin půl roku.“

„Nevím o mnoho víc než ty, synu,“ odvětil kníže Derekon a po straně zaznamenal, jak si jeho žena skousla ret. „Dostal jsem pouze rozkaz, z nejvyšších míst. Do týdne budou obeslány všechny jorreiské rody v mém knížectví s výzvou, aby poslaly do Demnogonu hochy starší dvanácti let. Vypravíme se do Citadely v Axabosu, kde na nás bude čekat vyslanec ze Sittedralu, pověřený vedením rituálu. Vše se dozvíme až na místě. Jedno je však jisté: po rituálu budete zařazeni do některé z velkých šermířských škol. A oficiálně započne váš výcvik.“

„Skvělý...“ vydechl Bastien.

„Bastiene!“ okřikla ho matka chraptivým hlasem. „Chovej se jako šlechtic, chceš-li být rytířem.“ Kněžna se zvedla a ledově pronesla ke zbytku rady: „Omluvte mne.“

„Odpusťte, pánové,“ řekl pán rytířů klidně, když jeho manželka odešla. „Kněžna nenesla zprávy ze Sittedralu nejlépe. Bastiene, jsem

rád, jak radostně vítáš tyto noviny. Nezasťírám, že ani mě příliš netěší, že tak brzy okusíš těžkosti a strasti spojené s jorreiským výcvikem. Z té cesty není návratu. Felixi,“ otočil se ke staršímu synovi, „slyšel jsem od mistra Khaina, že se vyhýbáš pohybu, jak jen to jde, zato knihovnu jsi už přečetl skrz naskrz. Doporučoval bych ti, abys ten poslední týden vystrčil nos ze dveří a zjistil, jak to vypadá za hradbami města.“

Kníže se zamyslel a pak zabručel: „Nebo si o tom alespoň něco přečti.“

II

Denní hvězdy dosud tančily vysoko na obloze, jejich paprsky pronikaly skrz koruny mohutných listnatých stromů a zalévaly upravenou, zpevněnou lesní cestu mihotavou stříbřitou září. Pod kopyty koní skřípal štěrk, les okolo šuměl v mírném vánku, uklizený, upravený, opečovávaný jako královský park. Vonělo to tu mechem a dřevem, mouchy poklidně bzučely a nedaleko cesty se pásly srnky. Když zaslechly jízdní skupinu, zbystrily, zvedly hlavu s krásnýma očima a zase ji nevzrušeně sklonily k pastvě.

Jezdci projížděli mlčky, absolutně nedotčeni malebností kraje. Bylo jich asi dvacet, vesměs samí ozbrojenci, dva z nich v bílých velitelských barvách, další se stříbromodkými plášti rytířského řádu z Demnogonu.

První bílý rytíř byl mistr Jirro. Vypadal na padesát let, mohutný, rozložitý, ale jen blázen by ho nazval tlustým. Pod plátovou zbrojí

lesknoucí se v paprscích slunce a denních hvězd se evidentně skrývalo mnohem více svalů než tuku. A jen naprostý idiot by rytíře považoval za starého, neohebného a pomalého. Jel na statném šedém koni jako švihák, s rovnými zády a pevnou rukou svírající otěže. Druhou měl opřenou o stehno, zdánlivě ledabyle, ve skutečnosti však neustále poblíž jílce meče, který visel v pochvě u sedla. Druhý meč, alabastrový, těžkou masivní zbraň s úlomky krystalů vsazenými do ocelové kostry, měl připevněn na zádech. Také jeho oči zapadlé v množství vrásek, ale živější a pozornější než oči kdejakého mladíka, během řeči nenápadně kmitaly po okolí a nahlížely do stínů.

Jel oděný do těžké zbroje a zrovna tak chlapci, jejichž dozorem byl rytíř pověřen. Zatímco Bastien sotva skrýval vzrušení a zvědavě se rozhlížel kolem sebe, o dva roky starší Felix Demnogonius působil nervózně a zároveň rozmrzele. Otcův rozkaz mu nebyl po chuti, ale neodvážil se vzdorovat. A tak nyní klusal na statném hnědákovi po boku svého mladšího bratra, po zuby ozbrojen, přestože žádnou z těch zbraní neovládal.

Okolo nich se držela početná stráž a vpředu i vzadu se tiše pohybovali průzkumníci, přesto nebylo opatrnosti nazbyt. Jakmile minuli hranici Světa, z krajiny se vytratily všechny barvy. Oba knížeční synové se v tu chvíli neubránili zachvění. Skupina pokračovala územím Stínu, které sice ještě spadalo pod správu Arachrystu a bylo hlídané, upravené a obydlené výcvikovými posádkami, ale už ho nekryl svit maintréských krystalů.

A i sem občas zavítal nechtěný návštěvník.

Za poslední roky se častěji a častěji objevovali Měsíční lidé, v početných skupinách drancovali okolí, zabíjeli, znásilňovali a svou kořist pak unášeli hluboko do Středového hvozdu. Co hůř, během tohoto roku už opakovaně došlo i ke střetu se sarrei. A ani jednou nedopadl dobře.

Další tři ozbrojené skupiny jely za nimi, v rozestupech po pěti minutách jízdy. Do Citadely v Axabosu vyráželo celkem osmnáct chlapců z urozených rodin a kolem stovky neurozených. Ti

následovali jezdce pěšky. Většinou se jednalo o syny alabastrových vojáků a pak samozřejmě chrámové děti.

Všichni adepti byli předchozího dne odvedeni do andělského chrámu v Demnogonu. Když se posadili se zkříženými nohama na studenou zem, oděni v bílých tunikách, vymydlení, ostříhaní a upravení, Bastien si připadal víc jako na holčičím dýchánku než na soustředění pro jorreiské bojové řady. Lillith se mu smála tak, až si ucvrnkla. Ale Felix se nesmál. Vlastně celý týden sotva promluvil.

Při pohledu na stříbrného kněze v zářivém bílém rouchu, s krystalem Maintré vrostlým do čela, na jehož jediné tiché slovo se ostatní krystalky padlých hvězd rozvibrovaly a začaly stříbřitě blikat, přešel i Bastien všechen smích. Kůže ho svědila, jako když se v létě přejedl jahod, a každý úder srdce mu zazvonil v hrudníku jako bronzový zvon. Všechny smysly se mu zbystrily. Nebylo to příjemné.

Když pak kněz promluvil, Bastien slyšel jeho hlas, jako by se snašel přímo z nebes.

„Vítejte, synové Maintré. Mnozí z vás se v chrámu podobném tomuto narodili. Někteří směli po boku svých slavných otců přihlížet některému z posvátných rituálů. Ale jsou mezi vámi i ti, kteří ještě nikdy nebyli pozváni do žádného z andělských chrámů. Má slova jsou určena vám všem. Byli jste povoláni, abyste absolvovali rituál odhalení, v němž ukážete svá těla ve svatě záři Maintré a prokáže se, zda v sobě nesete odkaz svých nesmrtelných předků, či nikoli.“ Věrozně se krátce odmlčel, nechal doznít ozvěnu a teprve pak pokračoval:

„Kdysi dávno obývaly Aithru prastaré, mocné bytosti. Byli to naši předkové, mocní neumírající andělé. Původní Světloňosi, kteří existovali pouze za svitu denních hvězd Maintré, se za soumraku rozpadli ve třpytivém jasu a za východu hvězd se zase zhmotnili.“

Kněz přejel naslouchající děti učeným pohledem. „Jakmile večer denní hvězdy zapadly a vyšly krvavé, objevili se sarrei, noční Lovci, a až do dalšího úsvitu štváli smrtelníky napříč celým světadílem, stejně jako dnes. Naše rody se už tehdy přirozeně nenáviděly, ale ke

střetům docházelo zřídka, protože nás oddělovaly samotné přírodní zákony. Jorrei a sarrei se mohli bít pouze tehdy, když se potkaly denní a noční hvězdy, tedy přibližně hodinu za úsvitu a hodinu při soumraku. Panovala svým způsobem rovnováha. Co se ale stalo pak?“

„Pád hvězd,“ odpověděl zasmušile Felix Demnogonius.

Kněz se stejně temným výrazem přikývl. „Tak jest. Z nebe se zřítilo třináct sarreiských a osm jorreiských krystalů. Sedm stříbrných hvězd dopadlo nedaleko od sebe, osmá pak na sever. Mnoho hvězdonošů tehdy uhořelo v energiích řídící přírodní magie a přeživším se vznítla andělská křídla. Padlé krystaly sice způsobily velké škody, ale zároveň razantně zamíchaly poměry sil na Aithře — všichni víte jak.“

Opět promluvil Felix: „Po svém dopadu na zem nepohasly, ale zůstaly zářit. Rozděly tím Aithru na trvalé území Světla a Tmy. A Stínu mezi nimi.“

„Jak se jmenuješ, hochu?“ otázal se kněz s lehkým zaujetím.

„Felix Demnogonius.“

„Ach, škoda,“ usoudil kněz. „Ty jsi jasným adeptem pro stříbrné rytířstvo... Přesto, pokud by tě Maintré nevybralo, zastav se za mnou.“

Bastien si všiml, jak Felix zaťal pěsti. Přestože spolu nikdy moc nevycházeli, bylo mu ho teď upřímně líto. Felix by si dráhu kněze zasloužil.

Starý holohlavý muž mezitím pokračoval: „Padlé hvězdy ozářily široké okolí a staly se jak setrvalým zdrojem energie pro hvězdonoše, tak mocnou bezpečnou zónou.“

Kněz posunul těžký pohled přímo na Bastiena. Bylo to nepříjemné. „Pověz, hochu, rozumíš tomu, co ti říkám? Jak zásadní vliv měla tato změna?“

Bastien nasucho polkl. Když odpovídal, hlas se mu trochu chvěl, přestože si byl svými slovy jistý: „Padlé krystaly zbavily jorrei existenční závislosti na východu a západu hvězd Maintré a umožnily jim na maintréském území... no, prostě *v noci nezmizet*.“

Kněz pochvalně přikývl. „Přesně tak, mladý pane. Jorrei začali s málem, sice nemizeli se západem maitréských hvězd, ale zůstávali omezeni prostorově, protože v noci jim fyzická podoba setrvala pouze na území ozářeném magickými krystaly. První desetiletí tohoto nového žití byla nesmírně těžká.“

Kněz si povzdechl, než pokračoval: „Lidé, ti prašiví paraziti, rychle přišli na to, že sarrei na místa ozářená svitem Maintré nemohou vstoupit, a hromadně se pokoušeli naše Světelné země dobýt. Lidé jsou slabí a hloupí, ale je jich mnoho. A jak snadno umírají, tak snadno se množí.“

Z území ozářených krystaly během následujících let šest dobyli. Jorrei se opevnili v Archu, pevnosti vystavěné přímo nad největší padlou hvězdou. Tehdy naše budoucnost visela na tenkém vlásku. Ale jorreisti rytíři a čarodějové se nevzdávali. Síla Maintré a dvanáct velkých andělů stálo při nás. Arch nebyl nikdy dobyt.“

Kněz založil ruce do rukávů a sklonil hlavu. Bylo patrné, že další slova mu jdou přes ústa poněkud neochotně. Ale přesto pokračoval: „Při těch litých bojích bylo vzato mnoho lidí do otroctví. Zatímco jorrei válčili, lidští otroci obdělávali půdu, sklízeli úrodu, pečovali o dobytek a vykonávali veškeré podřadné domácí práce. Stalo se i to, že lidské ženy posloužily k tomu, čemu urozené jorreiské ženy sloužit odmítaly. A začaly se rodit pozoruhodné děti.“

Kněz se krátce odmlčel a potřásl hlavou, načež pokračoval ve výkladu: „Stříbrná krev je dominantní. První míšenci měli schopnosti srovnatelné s čistokrevnými jorrei, avšak už nebyli fyzicky závislí na maintréské energii. Myslím samozřejmě *mužské* potomky. U žen-míšenek krev lidí zase způsobila plodnost srovnatelnou s lidskými ženami.“

Kněz si odkašlal a pak už pokračoval plynuleji.

„Toto zjištění stálo na počátku rozkvětu celé arachrytské říše. Poprvé za svou existenci se začal jorreiský lid rychle rozrůstat. Netrvalo ani padesát let a byla postavena početná armáda míšenců, která vypochoďovala do Stínu, osvobodila Jasně země z rukou uzurpátorů

a znovu je obsadila jorreiským lidem. Kolem sedmi maintréských hvězd padlých do sousedství vzniklo sedm království, která byla brzy propojena dobytým stínovým územím a dala vznik mocné říši Arachrystu.

Původní, čistokrevní jorrei nadále udržují své rodové linie — sedm královských dynastií. Ovšem míšenci se mezi sebou množili dál, na jorreiské poměry velmi rychle. A potomci této nové rasy vykazují velmi rozmanité vlastnosti. Někteří jsou více podobní lidem, jiní Původním jorrei. Všichni v sobě nesou odkaz jorreiské i lidské rasy, ale v každém je jiný podíl a jiná dispozice.“

Věrozvěst vykročil mezi napjatě naslouchající chlapce a každého z nich poctil významným pohledem. „Dnes, pět set padesát osm let po Pádu hvězd, lze říci, že kromě královských rodin je veškerý jorreiský lid smíšeného původu, ačkoli dobře víte, že někteří z nás jsou našim stříbrným předkům výrazně podobnější než jiní. S nařazením jorreiské krve došlo k tomu, že některé děti už nevykazují žádné z jorreiských schopností. Označujeme je za *železné jorrei*. Patří sice k jorreiskému lidu, ale od otroků je dělí jen původ. Někteří se ani k boji nehodí a raději dohlížejí na hospodářství.“

Kněz se zastavil u Felixe Demnogonia, bledého, ale očividně zaujatého.

„Pak se sem tam vyskytly děti,“ pronesl kněz se suchým úsměvem, „které měly tak silné znaky a procházely eskalacemi tak snadno jako čistokrevní jorreistí princové a dosáhly velmi rychle vysokých funkcí a titulů. Říkáme jim *stříbrní jorrei*, stejně jako dětem z královských dynastií. Projdou-li nejvyšším rituálem konfirmace, jsou neumírající a odolní jako Původní.“

Kněz odtrhl oči od Felixe a zadíval se opět do davu. „A pak prostřední skupina, *alabastroví jorrei*, Muži se skrytými znaky.“ Kněz roztáhl bledá ústa v nepříjemném šklebu. „Alabastroví jorrei jsou silnější než lidé, ale slabší než stříbrní jorrei. Jejich vývoj je pomalý a většinou zestárnou dříve, než dosáhnou konfirmace, přestože ten potenciál čistě teoreticky mají.“

Kněz zdvihl ruce dlaněmi vzhůru. „Vás, synové světla, nyní čeká pouť k nejbližší hvězdné Citadele. Podstoupíte posvátný rituál. A potom budou ti z vás, kterým se objeví stříbrné ornamenty, zařazeni do rytířského výcviku. To je ta nejvyšší pocta, které můžete dosáhnout! Upřete svou mysl k mocným andělům a skloňte se před jejich soudem! Služte říši tak, jak vám váš původ umožní!“

Když nyní Bastien klusal na klidném valachovi po boku bratra a mistra Jirra stínovou krajinou, útržky knězovy řeči mu klouzaly hlavou a zanechávaly v jeho duši zmatek. Byl vychováván jako urozený, syn velitele všeho rytířstva, jehož starší bratřenci všichni sloužili v armádě Arachrystu na vysokých vojenských postech. Svého otce vídal omezeně, výchova dětí spočívala na bedrech matky a množství hradních vychovatelů. Kněžna Walerina pocházela z vysoce postaveného rodu a dovedla podle toho jednat. Přesto to byla v jádru vlídná a hodná žena, která se nechovala nadřazeně, nenutila-li ji k tomu etiketa. Bastien sám se přátelil s mnoha chlapci žijícími v hradu a jeho blízkém okolí a nikdy nedělal rozdíly mezi syny rytířů a prostých vojáků.

Nakonec to nevydržel a zeptal se: „Mistře Jirro, je možné, že s Felixem rituálem odhalení neprojdeme? Že se neprokáže náš urozený původ, přestože pocházíme ze šlechtické rodiny?“

Starý rytíř na Bastiena úkosem pohlédl a krátce kývl. „Ano, mladý pane Bastiene,“ zabručel. „To je možné. Víš přece, že kromě královských rodů jsou všichni jorrei smíšeného původu. Samozřejmě že ti, kterým koluje v žilách více stříbrné krve a kteří se stanou stříbrnými bojovníky, jsou oddáváni s dcerami jiných stříbrných jorrei, čímž se snažíme opět čistit a šlechtit náš andělský odkaz. Ale většina jorreiských žen nemá stříbrné ornamenty a jejich původ proto nelze prokázat. A nikdy nevíte, jak si dědičnost pohraje s našimi možnostmi.“

„Naši bratřenci prošli rituálem bez obtíží,“ zamumlal Felix, který si zimomřivě přitahoval límec ke krku a nervózně těkal očima po okolních stínech. Od té doby, co překročili světelnou hranici a vnořili se do světa věčného šera, promlouval jen v krátkých větách a jel tak blízko Bastiena, že jejich koně do sebe každou chvíli vrazili.

„Ano, to je pravda,“ přikývl starý mistr. „Váš otec se stal mezi rytíři živoucí legendou, podíl stříbrné krve v jeho těle musí být obrovský. A vaše matka pochází z rodu velmi blízkého královským dynastiím. Váš potenciál je jistě vysoce nadprůměrný.“

Chvilí bylo ticho. Pak se Bastien otázel: „Co se stane, jestliže rituálem neprojdeme?“

Mistr Jirro si odkašlal. „Můj milý Bastiene, na to ti nemohu odpovědět. Dříve byli všichni Muži se znaky odesláni do jorreiského výcviku a Muži bez znaků dostali na výběr, zda se chtějí dát k Železným nebo se navrátí ke svým rodinám a k tomu, co jim předurčoval jejich stav. Ovšem vzhledem k tomu, že letos byli k rituálu povoláni i mladší hoši, troufám si hádat, že se nám Železné vojsko rozroste. Ať tak či tak, pokud se naši páni nemýlí a má-li dojít k nějaké těžké válce, vždy je lepší vstoupit do vojenského výcviku a naučit se bojovat, dokud je čas na přípravu. Protože pokud to bude nutné, Sedmikrál povolá do zbraně všechny bojeschopné muže bez ohledu na věk a stupeň výcviku. Pak ti vycvičení budou mít nespornou výhodu a větší šanci na přežití.“

„Chci do výcviku,“ odvětil Bastien prudce. „Ať do stříbrného, či železného!“

Felix se jen zachumlal hlouběji do pláště.

„Tišeji, mladý pane,“ napomenul Bastiena mistr Jirro, ale v koutcích mu zacukal úsměv. „Putujeme sice Arachrystem, ale přesto jsme na území, které neosvětlují krystaly Maintré. Divocí lidé se tu pohybují s drzostí sobě vlastní a nedávno strážní jednotka narazila na pěkně velkou divou tlupu!“

„A sarrei? Mohl bych vidět i živého sarrei?“

„Do háje, Bastiene, ty fakt nejsi normální,“ utrhl se na něj Felix. „Tohle není galerie, ale Stín!“

„Klid, pane Felixi,“ řekl mistr mírným tónem. „Sarrei se málokdy dostanou do blízkosti Maintré. A i kdyby, je nás tu dost Mužů se znaky, kteří by ty krvožrouty dokázali zahnat.“ Mistr významně poklepal na masivní zbraň, která mu visela u sedla.

Bastienovy oči se na ní chvíli zdržely. Jen Muži se znaky dokázali ovládnout úžasné alabastrové zbraně, kterými se dalo bojovat s nesmrtelnými a magickými bytostmi. Neodvažoval se to říct nahlas, ale nemohl se ubránit naději, že rituálem projde a jednou získá vlastní alabastrový meč. A s ním i šanci na nezranitelnost.

Cesta se rozšířila a v napjatých tvářích stráže se objevila sice mírná, ale přesto úleva. Nedaleko před nimi se zvedaly dvojité kamenné hradby, nad nimiž se mihotalo podivné bílé světlo. Vstříc jim vyjela desetičlenná hlídka. Její velitel uctivě pozdravil knížete vepředu, přiřadil se mu po bok, ostatní muži jejich skupinu obklopili a z lesa se stáhli průzkumníci. Takto pak projeli branou. Za posledním jezdcem zapadla těžká železná mříž.

Zastavili se na nádvoří, kde už čekal pán pevnosti se svými kapitány, další velitelé z blízkých pevností a tři bílí mniši s kápěmi staženými hluboko do obličeje a sepjatýma rukama. Jorrei položili dlaň na hrudník a rázně se uklonili, mniši se však vůbec nepohnuli. Velitel pevnosti popošel kupředu. Byl to rozložitý muž středního věku s divokým hnědým vousem, vlasy sčesanými do ohonu, napětíkrát zlomeným nosem a jiskrnými očima.

„Vítejte v Axabosu, mí páni — a ty především, šlechtyný kníže,“ uklonil se ještě podruhé Derekonu Demnogoniovi. „Jste očekáváni.“

„Netrpělivě,“ promluvila ženským hlasem postava v bílém rouchu a sňala kápi. Odhalila tvář velmi mladé, překrásné dívky

se třpytivýma stříbrnýma očima, smetanovou pletí a jemnými, nakrátko ostríhanými, téměř bílými vlasy. Její něžné rysy přirostořovala tvrdá linka jinak půvabně vykrojených růžových rtů.

Pán rytířů nedal najevo překvapení, ačkoli ho prozradily oči. Poklekl na jedno koleno. „Výsosti,“ řekl a sňal helmu. Po něm všichni ostatní.

III

Derekon Demnogonius na svých padesát let nevypadal. Jeho husté havraní vlasy poznamenala neúprosná stařecká šed' jen zlehka. Končily mu někde v půli zad, spletené do tenkého copu. Vousy nosil oholené až na pečlivě zastřiženou bradku. Jeho obličej byl kopií obličeje jeho otce, stejně jako děda až po všechny známé předky. Všichni Demnogoniové měli protáhlý obličej s vystouplými lícními kostmi a ostře řezanou bradou, rovný nos, tenké rty a husté černé obočí, které jako by si přálo být od přírody přísně stažené. Jejich hnědé ptačí oči byly pichlavé a pronikavé.

Kníže Derekon zdědil po předcích vysokou postavu, ovšem šíří ramen a silou paží předčil jak své příbuzné, tak většinu mužů v řádu.

Poté co mu byla oficiálně předána funkce velitele jorreiských rytířů, začal zefektivňovat práci Stínové stráže, zpřísnil všechny testy a kontroly, posílil obranu stínových pevností a založil nové. A hlavně prosadil řád hraničářů, speciálních elitních zabijáků, cvičených rytíři i čaroději, s minimálními závazky a sankcemi, kterých se báli

i samotní jorrei. Ovšem i tak byli kontrolovatelní a kontrolování. Díky Sittům.

A princezna Erin Aniú patřila ze Sittů k těm nejmocnějším.

Derekon Demnogonius seděl proti dívce v soukromém salonku u decentní večeře. Pozvedl číši na pozdrav a střídmě upil. Při tom z ní nespustil oči.

„Přestože mne tvá přítomnost velice těší, princezno,“ promluvil nakonec, „naplňuje mne zároveň nepokojem.“

„Jsem Sittera, můj pane,“ odvětila Erin Aniú. Měla hlas jako křičtál. „Jsem zde jako sittský zástupce, z rozkazu svého nadřízeného, velmistra Crania.“

„Odpusť, má paní, ale silně pochybuji, že někdo s tvými schopnostmi byl vyslán s tak podřadným úkolem, jako je dohled nad rituálem.“

„Tvá mysl je jasná jako sklo, můj pane,“ usmála se princezna. „Máš pravdu, jsem zde i z jiného důvodu.“ Odložila příbor, odsunula téměř netknutý talíř a opřela se lokty o stůl. „Co víš o fungování padlých krystalů, kníže Derekone? O mechanismu, který nás staletí chrání?“

Derekon Demnogonius se zamračil. „Asi tvé otázce úplně nerozumím.“

„Nevadí, nech to být. Jak jistě víš, Stín postupuje. Krystaly slábnou a my nevíme proč. Za dne svou ochrannou zónu udrží, ale v noci jejich síla ochabuje a nad ránem se hranice Světla stahují o celé míle! Máme určitá podezření, ale neprokázaná. Uvažujeme o vyslání průzkumníků hlouběji do Stínu a můj bratr se pokusí vydat do Severní tvrze za sněžnými lordy.“

„Sněžní lordi nás nenávidí.“

„Víme.“

„Nepomůžou nám, pokud nebudou sami ohroženi.“

„Máme pro ně návrh. Neptej se a nebudeš se muset zabývat odpověďmi, které by se ti nelíbily. Ovšem jedno je jisté. Zřejmě v ne příliš vzdálené budoucnosti přijdeme o ochranu krystalů.“ Erin Aniú

se naklonila kupředu. „A probudí se vše, co dosud spalo. Staré síly a staré rasy. Budeme potřebovat mnoho bojovníků, můj pane. Jsem zde, abych viděla to, co jiní nevidí.“

Derekon Demnogonius pohlédl princezně do očí a spatřil v nich mrtvé hvězdy. Strnule přikývl. „Jsem sittskému řádu k dispozici.“

„My víme a děkujeme ti za to. Jsi požehnaný bojovník, Dereko-ne Demnogonie, a čas tvé slávy se blíží.“ Erin Aniú světélkovaly bledé duhovky. Derekon si nikdy nebyl úplně jistý, jestli je princezna skutečně takový náboženský fanatik, jak vypadá, nebo je to jen její úloha. Nicméně v těchto chvílích kolem sebe šířila tak intenzivní auru andělské vůle, že Derekon cítil nutkání sklonit hlavu a pomodlit se. Dokázala vést davy. Derekon to několikrát zažil, když jí velmistr při svatém týdnu svěřil vedení mše. Lidé ji zbožňovali a báli se jí. Věřili, že je vtělením jednoho z dvanácti andělů Maintré. Možná byla.

„Dostal jsem předvolání Královské rady,“ sdělil Derekon a naložil si pečenou koroptev s mrkví. „Od Sittů však nemám žádné pokyny.“

„Můj pane, rytířské řády sice byly založeny Sitty, ale jsou zcela autonomní silou, která slouží nadřazeným účelům říše. Nikoli Sittům.“

To byla víceméně pravda. Králové vládli. Ovšem s vědomím, že bez Sittů jsou vydáni napospas nepříteli. Sitté byli zároveň kněžími, čaroději, bojovnicemi i učenci. Představovali skutečnou stříbrnou sílu říše a zároveň vše, co zbylo z Původních.

„Setkáme se tam, můj pane,“ řekla Erin Aniú. „Rovněž jsem byla předvolána, spolu s velmistrem Craniem. Víš, nač narážíš. Vztahy mezi Sedmikrálem a Sitty jsou poslední dobou poněkud... přiosťřené, řekla bych. Mezi králi samotnými zrovna tak. Světla ubývá, naše ztráty v bojích vzrůstají a země nechťejí své nejlepší muže odevzdávat Stínové stráži, nýbrž touží si je ponechat na svou vlastní obranu. Potřebujeme, říše potřebuje, můj pane, abys promluvil o tom, co nám hrozí ve Stínu. Sitté promluví o Temnotě.“ Erin Aniú se v očích

usadilo to, co dělalo všechny živé od hranice k hranici. „Pokud ani toto radu nepřesvědčí, ukážu jim pravdu já.“

Derekonu Demnogonioví přejel po zádech mráz. Pokorně sklonil hlavu.

Běžela jako vítr, prodírala se houštím, které z ní rvalo zbytky šatů, a trnům, které z ní strhávalo kůži. Za jejími zády se ozývaly příšerné skřeky. Nemohla zpomalit, třebaže ji ubíjela hrozná únava.

Unikala jim celou předchozí noc. Když s poslední zapadlou rudou hvězdou zmizeli, věděla, že se nesmí zastavit, třebaže ji drobné dětské tělo zrazovalo. Ale musela se pokusit získat náskok, než se s příchodem noci její pronásledovatelé znovu objeví.

Drala se tedy vpřed a dlouhé, zacuchané, tmavě rudé vlasy se jí zachytávaly do křoví. Dokud se jí nezamotaly nohy a mysl neprostoupila prázdnota...

Probrala se s přicházejícím soumrakem, hladová, žíznivá, malátná. S první šarlatovou hvězdou, která se zatřpytila na východním obzoru, se kdesi za ní ozvalo strašlivé zavytí — hon pokračoval. Sarrei ji evidentně chtěli dostat. Stůj co stůj!

A tak se znovu rozběhla, zoufale volala na pomoc všech pět Duchů Aithry a na jejich dechu pokračovala v tom nekonečném útěku.

Slyšela, jak se k ní blíží. Ten zvuk ji děsil ve snech. Svištění vzduchu a lámání větví, jak těžká těla klouzala na kožnatých křídlech v jejích stopách. Vytí, kterým se Lovci mezi sebou dorozumívali. Cvakot ostrých zubů.

Věřila, že dokud se nezastaví, nedohoní ji. Ale stejně tak věděla, že oni ji nenechají být. Ne po tom, co udělala. Budou se za ní hnát, dokud ji nedostanou a neodvlečou do Tmy.

Představila si, že by její schopnosti měly padnout do rukou krvožroutům. Ta myšlenka ji naplnila odporem a zlobou. Zoufalství, strach i vyčerpání přehlušil vztek a divoké odhodlání.

S myšlenkami upřenými k *doaréh* se otevřela intuici. Nechala se prostoupit pradávnými silami, kterým její lid sloužil, a změnila směr. *K Maintré*.

IV

Bastien stál uprostřed katedrály a paralyzovaně vzhlížel ke klenbě nad svou hlavou.

Starý rytíř Jirro se mírně usmíval nad jeho úžasem. Rozuměl mu. Stavba byla impozantní, na oválném půdorysu se silnými kamennými stěnami, v jejichž výklencích se blyštěly krystaly Maintré. Vydávaly silné, stříbrné, lehce pulzující světlo a tichounce bzučely. Mezi krystaly se tyčily až hrozivě detailní sochy okřídlených válečníků s meči, řemdihy, kladivy, sekýrami a luky, vytesané z čistého alabastru. Stejně fantastickým jevem byla střecha — bílá, matně průsvitná masa nebroušeného alabastru, jejímž tajemným dotekem se pochmurné stínové šero měnilo v mihotavý bílý jas.

Mistr Jirro myšlenkami zabředl do historie, do dob invaze, kdy jorrei objevili sílu míšenců a vtrhli na území zakryté Stínem. Během prvních let dokázali rozšířit říši na trojnásobek. S jorreiskou cílevědomostí by si zřejmě dokázali podrobit celou Aithru, kdyby do boje o vládu nad světem nevstoupili sarrei. Těm se smíšení s lidmi nepodařilo, přestože se o ně pokoušeli, když viděli, jak ho jorrei dokázali využít. Při pokusu o páření s lidskými ženami však nakonec vždy podlehli své vrozené krvelačnosti a své oběti roztrhali. Přesto se nenechali zcela potlačit, drželi si své pozice v okolí třinácti padlých

hvězd Chribdy a ovládli území okolo svých bašt. V porovnání s Arachrystem zůstávali nepočetní, ale zato čistokrevní a velmi těžko likvidovatelní. A stejně tak zůstávaly svobodné hluboké hvozdy na jihu a hory na východě, území neplodná a málo obydlená, často zamořená přírodní magií a pro jorreiskou říši neužitečná.

Mistr Jirro si v duchu povzdechl. Stříbrní bojovníci byli skutečně potřeba.

„Kdy to už začne?“ otázal se Bastien a neskrýval napětí. Jeho oči trochu bázlivě tékaly z jedné sochy na druhou, jako by chlapec čekal, kdy se pohnou. Jejich detailnost byla vskutku děsivá.

„Již brzy,“ odpověděl starý rytíř. „Vidíš, Citadela se začíná plnit. To jsou otcové, kteří své syny přivedli k rituálu. Pár jich bude vděčno za hrdou budoucnost, kterou jejich vybraným dětem přinese přiřazení k jorreiskému řádu. Většina nás však bude nenávidět za to, že jsme jim ukradli nejslibnějšího syna. Smíř se s tím, že ne každý vidí v rytířích dobro a ochranu. I tak budeš řádu sloužit se ctí a pýchou. Názor malých lidí nás nesmí ovlivnit. Až záře krystalů jednou pohasne docela, budeme to my, *Muži se znaky*, kdo bude stát mezi Krvavými a bezbrannými. Žádná oběť není dost velká.“

Na Bastienovo rameno dopadla rytířova ruka a on sebou mimoděk škubl. „Tolikrát jsem tu už stál a pokaždé mi to kouzlo znovu a znovu bere dech. Pane Bastiene, já věřím, že v tobě koluje krev tvého otce. Doprovázel jsem ho k jeho rituálu. Cítil jsem z něho sílu a cítím ji i z tebe.“

Bastien mlčel. Mistr Jirro byl příliš laskavý. Bastienovi odmala všichni tvrdili, že je úplnou kopií svého otce, jak vzhledem, tak povahou a vlastnostmi. Mýlili se. Bastien se snažil naplnit očekávání svých učitelů, ale necítil se zdaleka tak tvrdý a silný jako otec. Svěřil se s tím jen jednomu člověku, své matce. Objala ho a řekla mu, že se trápí hloupostmi, že je ještě téměř dítě, bez drsných zážitků a zkušeností, které dosud leží před ním. A že až bude mít za sebou totéž co otec, bude ještě silnější než on. Ale Bastien jí nevěřil. Měl totiž povahu po ní. Na pohled jako kámen, na dotek jako hedvábí.

V řadě hochů stál syn kováře, chlapec s dobrým zázemím a slušnou budoucností. Byl urostlý, s obrovskými silnými rukama a obličejem osmahlým od výhně, z něž vystupovaly jasné modré oči. Věděl, že jeho otec pevně doufá, že jej Maintré za svého služebníka nevybere. Měl sice další dva syny, ovšem nejmladší syn jevil odjakživa nejvýraznější nadání a sílu. Oba bratři již rituálem prošli a vybrání nebyli. Ale chlapcův prastrýc ano. V jeho žilách jistě kolovala kapka stříbrné krve. A mladý kovář netoužil po ničem jiném. Pokud nebude vybrán kněžími, otec mu nikdy nedovolí dát se ke Stínové stráž; Muži bez znaků se málokdy dožili třiceti let.

S podobnými pocity stál vedle kovářova chlapce nemanželský syn jednoho z méně vlivných šlechticů. Byl to zrzavý chlapec s bohatými, do prstýnků zkroucenými vlasy, štíhlý šlachovitý výrostek. Vychovali jej na otcově dvoře, dali mu jídlo, šaty, vzdělání a základy šermířského výcviku. Tento chlapec věděl, že jeho budoucností je řád, ať už alabastrový, nebo železný.

Vedle se vypínal nalezenec z pohraničí vychovaný v chrámu. Po jeho boku syn rolníka.

Další v řadě se krčil malý zlodějíček chycený při kradení slepic.

A stovka dalších, chudých, bohatých, bezvýznamných i dědiců šlechtických titulů, dětí rytířů a slavných bojovníků, vědců a hodnostářů, vrahů, lupičů a žebráků. Každý jorreiský chlapec starší dvanácti let musel projít rituálem. Všichni zde čekali na verdikt, který pootočí jejich osudem na jednu stranu, nebo na zcela opačnou.

Čas plynul. Kdesi daleko za tou neprostupnou clonou věčného šera se slunce skutálelo k obzoru a po dlouhých hodinách netrpkavého čekání se dostalo do té jedinečné konstelace s nejbližšími jorreiskými hvězdami, která probouzela andělské chrámy Maintré

k životu. Pouhá hodina při západu a hodina při východu maintrés-kých hvězd — ten čas, kdy se za starých dob utkávali jorrei a sarrei ve svých nekonečných bojích.

Vzduch v Citadele začal jiskřit a praskat. Všichni zatajili dech. Ta síla byla téměř hmatatelná. Krystaly podél stěn se rozzály a jejich bzukot zesílil. Pozměněné světlo se odrazilo od střechy katedrály a zbarvilo ji do šarlatova. Alabastr se rozzářil a tichounce šuměl.

Z postranních portálů vyšli kněží Maintré, Mlčenliví, v dlouhých bílých róbách. Zastavili se v půlkruhu poblíž středu Citadely. Synchronizovaně sňali kápě a pohlédli vzhůru, jako by chtěli nasát světlo, které nyní dosáhlo maximální intenzity. Dolní polovinu obličejů zakrývaly stříbrné masky, ale na horní se začaly objevovat jemné stříbrné ornamenty.

Bastien Demnogonius zíral vzhůru se zatajeným dechem. Měl pocit, že ho nějaká síla tahá za chloupky na těle — *nabíjelo* ho to. Měl chuť ze sebe strhat oblečení a rozběhnout se, běžet a už nikdy se nezastavit. Prostupovalo ho cosi jedinečného, podobného obřimu spojenému vědomí jediné všemocné bytosti. Maintré. Automaticky se tomu pocitu podvolil, bylo to tak příjemné, samozřejmé, osvobozující...

I ostatní se dostávali do tranzu. Rozšířily se jim zorničky, prohloubil dech, zpomalil a zesílil tep. Všem přítomným Mužům se znaky zaplály na kůži ornamenty. Pak se prosvítily i sochy okřídlených válečníků. S hlasitým lupnutím otevřely oči — hluboké tůně tekutého stříbra. Bastien se lapavě nadechl, ale nevykřikl.

„*Přistupujte.*“

Bastien netušil, čím ústa to promluvila. Ale nemohl se zbavit myšlenky, že ten pokyn vyšel z oživených soch. Ze zástupu se každopádně trhaně pohnul vpřed první čekatel a došel až ke středu chrámu, kde se koncentrovalo veškeré světlo. Obnažil horní polovinu těla a vytřeštěně pohlédl vzhůru. Bastienovi se zdálo, že jím světlo prostoupilo skrz naskrz... a nic se nestalo.

Prověřovaný chlapec se plaše podíval na jednoho z kněží. Ten zavrtěl hlavou a pokynul dalšímu.

Chlapci přistupovali jeden za druhým v hrobovém tichu, vystavovali světlu Maintré svá těla a odcházeli, aniž některý v andělské zkoušce obstál.

„Běž, Bastiene,“ zašeptal mistr Jirro náhle. Bastien polkl a došel do středu chrámu. Nohy měl jako z olova. Strnule svlékl košili a intenzivně vnímal, jak na něj kamenní andělé upírají své vševídnoucí pohledy. Nato ucítil na kůži jemné mravenčení. Slyšel, jak celý chrám vydechl, a z kouta, kde stál Bastienův otec, se ozval potlesk.

S rozzářenýma očima se podíval na mistra Jirra, který se usmíval a kýval. Bastien nevěřicně zvedl před oči svou ruku, na jejíž kůži se rýsovaly slabé stříbrné linky. Pocítil neskutečnou hrdost. Pyšně pozvedl hlavu, převzal od Mlčenlivých řádový medailon a postavil se ke stěně. Celý zářil.

Jeho bratr Felix se snažil předstírat podobné pocity, ale stejně nedokázal zakrýt, že ho zjevení ornamentů uvrhlo ve sklíčenost. Bastienovi ho bylo až líto. Felixe život válečníka děsil a bylo veskrze kruté, že neměl jak se z předurčené dráhy vykroutit.

Pak přišel na řadu divoce vyhlízející tmavovlasý chlapec, osmahlý, s výraznýma světlýma očima. Stanul před kněžími s napjatým výrazem a svlékl košili. Na okamžik se Bastienovi zdálo, že se jeho kůže zatřpytila, ale byl to jen světelný klam. Po chlapcově tváři se přelilo zklamání. Pohodil hlavou a chystal se odejít stranou k ostatním odmítnutým, když vtom se ozval autoritativní hlas: „Stůj! Jméno?“

Všichni se otočili za mluvčím v bělostném splývavém rouchu, zářivějším, než nosili Mlčenliví, protkaném stříbrnými nitěmi a s kápi staženou hluboko do obličeje. Podle hlasu šlo o ženu.

„Lotar, má paní,“ odpověděl chlapec.

„Jsi přijat do jorreiského řádu, Lotare.“

„Počkat!“ Zástupem se prodral obrovský muž, zarostlý a rozhněvaný. „Maintré ho nezvolilo!“

„Jsi jeho otec?“ otázala se zahalená žena.

„To jsem!“

Žena ladným pohybem sňala kápi. Její kůže stříbřitě proleskovala a plály na ní silné ornamenty, propletené do spirál a magických run. Její krátké vlasy se blyštěly v okolním jasu a stříbrné duhovky jí čarodějně vířily. Tu tvář znal celý Arachryst.

Kovář zalapal po dechu, klesl na kolena a v očích se mu odrazila hrůza. „Má princezno... Výsosti, *odpusť mi* prosím!“

Princezna se pomalu otočila k ostatním. Všichni pocítili podivnou směsici strachu a touhy, zírali na ni úplně jako smyslů zbavení. „Jsem Erin Aniú, sittská důstojnice, válečná kněžka a mentální čarodějka. Stojím zde jako zástupce Sittů i koruny. Mé oči dokážou přechít i to, co ty vaše nevidí. A tento chlapec je alabastrový bojovník. To prohlašuji.“ Otočila se zpět k třesoucímu se kováři. „Chceš zpochybnit můj soud? Pomohu otevřít tvou duši vědění.“

„Má paní, prosím...“ začal vzlykat kovář.

Kovářův syn se vrhl na kolena vedle něj a vzhlédl k sittské čarodějce. „Výsosti, přísahám, můj otec se unáhlil, hrdě mě doprovází ke stříbrným rytířům a bude nadosmrtní vděčný za tvé rozhodnutí, stejně tak jako já!“

Princezna se opřela pohledem do kovářova syna. Chlapec se napjal a obličejem mu projela křeč. Ale zřejmě sittskou důstojnici upokojil. Lehce kývla a řekla: „Tvá slova jsou upřímná. Odpouštím tvému otci a tobě přejí štěstí.“

Kovář se málem zhroutil úlevou. Přistoupil k němu strážný a spíše mu pomohl, než že by ho násilím odvedl. Princezna kývla na kněží, aby pokračovali, a ustoupila stranou. Zůstal po ní jen opar strnulé bázně.

Rituál se blížil ke konci. Erin Aniú do něj ještě desetkrát vstoupila. Bastien z ní nemohl spustit oči. Připadala mu jako anděl, éterická

bytost sálající vnitřním světlem. Cítil šílenou touhu stát se jejím služebníkem a ochráncem, bojovat pro ni a třeba i zemřít.

Kdyby byl starší, možná by si všiml, kolika dalším mužům září oči tak jako jemu. Možná by byl obezřetnější a nenechal sebou tolik manipulovat.

Alabastrová střecha se pomalu přestávala třpytit a katedrála potemněla, jak maintréské hvězdy zapadaly za obzor. Chrámové dívky rozžaly svíce a začaly zpívat posvátné mantry. Vybraní chlapci se postavili do jedné řady a každý z nich do zpěvu odříkal první slib stříbrných rytířů: *Čest a poslušnost*. Během výcviku odříkají ještě devět dalších. Ze sto padesáti hochů bylo vybráno třicet alabastrových jorrei.

Dětem již ornamenty pohasly, dospělým válečníkům dosud jemně svítily. Jak předpovídal mistr Jirro, princezna Erin Aníu v závěru prohlásila, že brzy projede zeměmi generál Železné armády a vybere si mezi chlapci bez znaků nové vojáky. Nad všemi zůstal viset oblak tiché hrozby.

Náhle se ozval výstražný zvuk rohů. A ještě jednou. Potřetí. Počtvrté.

Všichni přítomní rytíři vyběhli z katedrály. Bastien se vyhrnul ven v závěsu za panem Jirrem, vyškrábal se na ochoz hradební zdi a stannul vedle svého otce. Derekon Demnogonius se snažil prohlédnout skrz šero co nejdál, ale Stín vše halil do matoucích temných závojų. Varování přišlo z hlubin lesa, od některého z hraničářů, který speciální píšťalou upozornil psy střežící pevnost. Jejich štěkot byl signálem pro trubače. Něco se určitě blížilo.

Bastien vzhlédl k nebi, kde už jasně planuly rudé hvězdy Chribdy, zatímco stříbrné hvězdy zapadaly za obzor. Stínové lesy tajemně, nepřátelsky hučely. Většina chlapců zůstala ukryta v chrámu, jen málokterého přemohla zvědavost. Zato rytíři a ozbrojená posádka

pevnosti okamžitě secvičeně obsadili hradby a připravili se na možný střet.

Bastien slyšel skřeky vycházející z hloubky lesa i přes hluk chystajících se mužů na nádvoří. Vedle knížete Derekona se zjevila bílá princezna.

Bastien zadržel dech a mimoděk couvl. Erin Aniú na něj ani nepohlédla, stříbrnými očima hleděla před sebe jako slepec.

„Sarrei,“ řekla pak tiše. „Tři krvavé mysli a jedna štvaná. Nejspíš člověk. Míří přímo sem.“

„Krvaví loví kořist,“ utrousil pohrdlivě pan Jirro. „Do toho netřeba zasahovat.“

„Počkáme,“ řekl pan Derekon. „Je ten člověk čaroděj?“

„To nevím,“ odpověděla Erin Aniú. „Ale je spíš vzteklý než vystrašený. A velmi rychlý. Uniká jim.“

„Sarrei umějí létat,“ zašeptal Bastien starému rytíři. „Jak jim někdo může utéct?“

Odpověděl mu otec: „Spíš dělají takové dlouhé skoky, není to pravý let. I tak je téměř nemožné je dohonit. Nebo jim utéci.“ Tázavě se podíval na princeznu. Ta nic neřekla a dál upírala oči před sebe.

Vtom cosi vyletělo z křovin — ne, vyběhlo — a polekaně se zarazilo před vysokou zdí.

„Dítě!“ zašeptal mistr Jirro. „Je to malé dítě!“

Vzápětí se z temnoty vynořily tři stíny a opatrně se držely dál od hradeb. Bastien v šeru rozpoznával jen temné postavy. Nezdálo se, že by byly ozbrojeny. Ovšem když jedna z postav natáhla k dítěti ruku, trčely z ní dlouhé, ostré drápy. Postavy syčely a vydávaly divné, skřípavé zvuky.

Bastien mimoděk zatajil dech. Derekon Demnogonius soustředěně přimhouřil oči.

Sarrei přestali váhat a vrhli se na dítě.

„Otče!“ vykřikl Bastien, ale pán rytířů mu zaryl prsty do ramene.

„Jsi jorrei,“ řekl tiše. „Dívej se na své nepřátele a uč se.“

„Otče, vždyť je to jen malý kluk, to přece nemůžeš, jsi rytíř!“

„Ticho!“ okřikl jej příkře mistr Jirro.

Bastien se vztekle vyšklubl otci a nalepil se na hradby. Čekal, že uvidí, jak sarrei v několika vteřinách dítě rozervou na kusy. Vlastně se divil, že dosud neslyší křik.

Když se pozorně zadíval na scénu před hradbami, nevěřil vlastním očím.

Dítě uskakovalo a uhýbalo, proplétalo se mezi spáry a prosmýkalo pod nohama nočních běsů, jako by se kočkovalo se psem.

Bastien vnímal jen šmouhy. Srdce mu divoce bušilo. Popoběhl o pár kroků dál, aby lépe viděl.

„Neuvěřitelné,“ slyšel zašeptat princeznu, které se z očí vytratil ten zamžený pohled, a nyní s patrným zájmem pozorovala prapodivné představení.

Bastien se chvěl napětím a zlobou. Jak jen mohli být všichni tak lhosejní?! Dívat se ze svého bezpečného úkrytu, jak ty zrůdy loví malého divošského chlapce přímo před jejich očima? Všechny předchozí pocity hrdosti a touhy po rytířství se v něm rozsypaly jako sklo. Viděl jen surovou apatii.

K ďasů s vámi, pomyslel si vzpurně. Přeletěl očima po nejbližším okolí a zastavil se na provazovém žebříku stočeném opodál. Věděl, že bude těžký. Bleskl pohledem po otci, starém rytíři a bílé paní, ale ti všichni sledovali představení před hradbami. Bastien se ještě víc zamračil, nadechl a skočil k žebříku.

Po straně zaznamenal, jak se jeho otec prudce otočil, ale nestál zareagovat dost rychle. Bastienův čin byl příliš nenadálý. Chlapec byl téměř čistokrevný jorrei, jinak by se mu to sotva mohlo podařit, ale kromě jiného jej poháněla zlost. S plnou vervou přehodil těžký provazový žebřík přes hradby a přehoupl se přes ně. Ještě zaznamenal proud vzduchu, jak mu otcova ruka hmátla po zádech, a mrštne jako veverka začal šplhat dolů.

Netušil, co udělá, až se dostane na zem.

Sarrei se ohlédl po zvuku a svorně zasyčeli. Když spatřili jediného lezce, jeden z nich se významně pohnul k hradbám. Než však

stačil zaútočit, znovu se ozvaly výstražné rohy, někdo uvnitř pevnosti vykřikl rozkaz a brány pevnosti se otevřely. Z nich se vyhnuli rytíři v blyštivých zbrojích, hlasitě křičící a s obnaženými meči se hnali ven. Sarrei se po sobě střelhlbitě podívali a vmžiku zmizeli v temnotě.

„Bastiene?“ řekl tvrdě Derekon Demnogonius, když před něj dva muži z jeho osobní gardy chlapce přivedli. „Cos to provedl?! Zodpovídej se!“

Bastien viděl, jak jeden z vojáků zabalil dítě do houně. Padlo k zemi, jakmile se sarrei stáhli, zalité potem a trhaně dýchající.

„Mluvím s tebou, Bastiene!“ vykřikl rozhněvaně jeho otec.

Bastien otočil hlavu zpátky k pánovi rytířů a srdce mu divoce bušilo v hrudi. Kolem se tyčili otcovi rytíři, kněží z Citadely, mistr Jirro a princezna Erin Aniú. „Omlouvám se,“ řekl s očima upřenýma na špičky bot.

„Omlouváš se?“ zavrčel Derekon Demnogonius. „A dál?“

„Omlouvám se, že jsem tě rozzlobil, pane,“ ovládl se konečně Bastien. Pevně pohlédl knížeti do očí. „A vystrašil. Je mi to líto. Ale udělal bych to znovu! Otče — vždyť to je malý kluk! K čemu by byli rytíři, kdyby nechali před svými vlastními hradbami roztrhat dítě krvožrouty, třeba i nepřátelské!“ Bastienovi v zornicích zahorely stříbrné plamínky. „Dnes mě Maintré vyvolilo, abych se stal jorreiským rytířem. A co bych to byl jednou za rytíře, kdybych se bál několika zubáčů?“

„Jako rytíř se budeš muset naučit poslouchat na slovo své velitele — a svatý kodex Jorr’Saage,“ zabručel demnogonský kníže, ale první nával zloby ho už opouštěl. „Kdybys sloužil pode mnou, nevyvázl bys se zdravou kůží, to si pamatuj!“

„Věřím, že jsem se zachoval čestně, otče,“ opáčil Bastien tvrdohlavě. „Ale jestli si myslíš opak, potrestej mě. Několik ran holí mi za ten zachráněný lidský život stojí.“